NUMMER 10 - JANUARI 2018

inBeweging

Magazine van de Anarchistische Groep Nijmegen

Terugblik op een succesvol weekend

De Nijmeegse antiracistische marathon

In het weekend van 25 en 26 november vond de eerste Nijmeegse antiracistische 'marathon' plaats – twee dagen van lezingen, expositie, film, discussie, actie, eten en meer onder het motto 'Grenzenloze Solidariteit.' Aanleiding hiervoor was de komst van het extreemrechtse en islamofobe PEGIDA naar Nijmegen.

Om meer inhoud te geven aan onze eigen strijd en de agenda niet te laten bepalen door rechtse groepen, werd deze marathon opgezet om zo de strijd voor een inclusieve en rechtvaardige samenleving verder aan het licht te brengen. Het mediadebat wordt immers al jaren gedomineerd door rechtse politici en rechts-populistische media.

In aanloop naar de marathon zijn er verschillende activiteiten georganiseerd, waaronder meerdere Microfoniki's – flyeracties met muziek en gesproken woord. Deze waren onder andere op het centraal station en bij winkelcentrum Dukenburg. Daarnaast is er onder andere een workshop spandoekschilderen georganiseerd en zijn er duizenden flyers verspreid in de Nijmeegse wijken.

De aftrap van de 'marathon'

In politiek café de Klinker was zaterdag 25 november een antiracistisch café. Er was een expositie over dekolonisatie in de ruimte met portretten, een anti-racistische myth-busting hoek, een dekolonisatie-spel en een leestafel van de Bibliotheek de Zwarte Uil. Ook was er een presentatie van een project voor de inventarisatie van straatnamen die de naam dragen van mensen die een belangrijk aandeel hebben gehad in de Nederlandse koloniale geschiedenis met een verzoek tot bijdragen van de inventarisatie. Tegelijkertijd werd er in de kelder van het pand een drietal films vertoond: Wit is ook een kleur (2016), van Sunny Bergman; Lesvos: Beautiful Prison (2017), van Laura Heinig; en Concerning Violence (2014) van Göran Olsson. Later die avond spraken er een vijftal activisten over hun werk tegen racisme en de impact van racisme op hun leven. De thema's waren breed, van antifascistische actie, activistische kunst, tot de rol van wit privilege op de universiteit of de invloed van racisme op moederschap. Een terugkerende rode draad was intersectionaliteit: verschillende vormen van onderdrukking te erkennen, hun relatie te herkennen en ze gemeenschappelijk te bestrijden.

Zondag – dag van actie

Op zondag 26 november zou PEGIDA Nijmegen aandoen met als startpunt het Joris Ivensplein[1] . Nog voordat PEGIDA goed en wel begonnen was met hun manifestatie ontrolde van de fietsbrug langs het plein, op de plek waar zojuist nog een spandoek van het extreemrechtse Identitair Verzet hing, een gigantisch spandoek met de slogan 'Geen mens is illegaal!'. Het was de aftrap van het verzet tegen de komst van de extreemrechtse demonstratie, wat zou aanhouden tot deze de stad weer zou verlaten. Omstanders uitte regelmatig hun onvrede over de komst van de groep en activisten hebben meerdere keren geprobeerd de route van de demonstratie te blokkeren. De politie greep hard in en heeft een aantal keer met grof geweld geprobeerd mensen ervan te weerhouden op de route te komen – of waar dit wel gelukt was, om ze ervan af te krijgen. De atmosfeer was echter strijdbaar en liet zich niet intimideren door het politieoptreden.

Op creatieve wijze werd er door de stad gemanoeuvreerd en langs de route ontrolden de nodige spandoeken en ontvlamde rookpotten, wat zorgde voor een aanhoudende druk. Uiteindelijk bleek de mobilisatiekracht van PEGIDA beperkt. Een dertigtal mensen kwam opdagen, waarvan een aantal bekende neonazi's uiteindelijk halverwege ook nog de demonstratie verlieten.

We mogen echter het gevaar van extreemrechtse groepen als PEGIDA niet onderschatten. Ze proberen mee te liften op de politieke ruk naar rechts van de afgelopen

LEES VERDER OP PAGINA 5

Redactioneel

Waar je ook een speld plaatst op de wereldkaart, op dit moment zie je overal op de wereld verrechtsing, structureel racisme en een heleboel economische ellende.

Een beeld waar je niet perse vrolijker van wordt als links-politiek activist. Daar waar mensen steeds meer en structureel onderdrukt worden, daar waar onze rechten en vrijheden beperkt worden en daar waar onze beweging het zwaar te verduren heeft, daar groeien echter ook verzet en solidariteit. Het mensverachtend beleid van politici en hun staten wordt steeds duidelijker en kan het zich niet meer verschuilen achter lege retoriek.

Kortom, het zijn moeilijke tijden, maar laten we niet vergeten dat wij *samen* een heleboel kunnen bereiken en samen ook al flink wat duurzaam werk hebben verricht waar wij trots op kunnen zijn. Onze sterkte ligt in het samen, in de solidariteit en in het collectief. Als je deze tiende editie van de inBeweging leest, zal je deze rode draad ook steeds in onze artikelen terugvinden.

Kijken wij bijvoorbeeld naar de Nijmeegse antiracistische marathon van 25 en 26 november (p1 en 5). Het doet ons goed en het is inspirerend om te zien hoe goed de organisatie lukte van onze acties *tegen* de komst van de extreemrechtse PEGIDA en hoe sterk wij met z´n allen waren. Al met al was het niet alleen maar een actie tegen hen maar ook een actie voor *ons* en onze beweging.

Een onderwerp waar wij helaas weer eens wat uitgebreider stil bij (moesten) staan is de politieke verrechtsing, ook in de maatschappelijke discours. In onze ´stellingname tegen racisme; politici in Den Haag geven het verkeerde voorbeeld´(p18) gaan wij in op strategische uitdagingen omtrent rechtse hetze: tolerantie of intolerantie van discriminerende opvattingen? Wat vinden wij van de claim "het recht op de vrijheid van meningsuiting", waar zich rechten en politici weer steeds op beroepen?

In onze nieuwe inBeweging beginnen we lokaal in het bevrijdingsmuseum in Groesbeek met een artikel over de herdenking van de Rijksprogromnacht (p4) en gaan we dan over naar een bijdrage over de mariaschool in de Wolfskuil (p2), een veelbelovend project, mede opgezet door de buurt, dat moet wijken voor het marktconform beleid van de gemeente. Maar ook ander nieuws buiten onze regio zal aan bod komen – van de recente ontwikkelingen in het Hambacher bos, de G20-top in Hamburg, tot Rusland en Argentinië.

Verder hebben wij in deze editie ook weer een aantal gastbijdragen. Onder andere neemt Peter Storm ons mee in een kleine tijdreis naar de vroege anarchisten in de Engelse revolutie (p16) en vind je, als je een beetje doorbladert, een verklaring van drie Spaanse anarchistische organisaties over de situatie in Catalonië (p10). Bovendien hebben we een interview gedrukt met strijdkrachten van een anarchistisch vrijwilligersleger in Rojava (p11).

De trouwe inBeweging lezer zal overigens een nieuwe rubriek ontdekken in deze 10e editie – de ingezonden brieven. Met deze rubriek hopen wij een mooie platvorm te geven voor een nieuwe uitwisseling met en tussen onze lezers.

Tot slot willen we je nog even wijzen op onze activiteitenagenda achterop! Er valt namelijk weer een heleboel te doen de aankomende tijd! Onder andere gaan we samen weer de boeken induiken: Wij willen ons aan de hand van Sylvia Fediricis werk ' and the Witch' verdiepen in het proces van primitieve accumulatie – een proces dat wordt gezien als de oorsprong van kapitaal en daarmee hoe klassenonderscheid is ontstaan tussen bezitters en niet-bezitters. Fedirics doet dit vanuit een feministische perspectief. Wij zijn benieuwd, jij ook? Sluit dan lekker aan.

Strijdbare groeten en veel leesplezier met deze inBeweging!

De redactie

Marktconform beleid

De Mariaschool in de Wolfskuil

ARTHUR IJZERMAN

De staat is een machtsmiddel van de heersende klasse, stelde Marx. In gewone taal: "De staat beschermt de rijken en steelt van de armen". Het meest schrijnend voorbeeld hiervan is het regeerakkoord van Rutte III waarin is afgesproken dat dividendbelasting voor buitenlandse investeerders ter waarde van 1,4 miljard wordt afgeschaft en waarin tegelijkertijd het laagste BTW tarief verhoogd wordt van 6 naar 9%, het laagste BTW tarief, het tarief dat geldt voor de elementaire levensbehoeften, de behoeften waar je niet op kunt bezuinigen. De behoeften waar de armen een groot deel van hun inkomen aan besteden. Een maatregel die de armen dus onevenredig hard treft. Dit is de ordinaire kleptomanie van de opportunistische en inhoudsloze blaaskaak die zich tooit met de titel "premier". Eerste onder de dieven, dat dan weer wel.

Rutte kan dan als een kind met witte kristallen om de lippen beweren dat het snoepen uit de suikerpot nooit heeft plaatsgevonden, zo openlijk en schaamteloos wordt het kapitaal meestal niet gediend. Een concreet voorbeeld speelt zich in Nijmegen af.

Aan de rand van de Wolfskuil, torent boven het Azaleaplein het karakteristieke gebouw van de Mariaschool uit. Begin 20e eeuw gebouwd als jongens en meisjes school, maar sinds 1989 in gebruik als atelierruimte bij diverse kunstenaars, via anti kraak en aanverwante regelingen. Rondom dit pand wordt zichtbaar hoe gemeentelijk beleid de belangen van het kapitaal kan dienen. Het gebouw, eigendom van de gemeente Nijmegen, heeft een zogenaamde 'tijdelijke atelierruimte' status. Die tijdelijke status heeft het gebouw dan al wel 28 jaar, dat wil zeggen dat de gemeente 28 jaar lang geen verantwoordelijkheid voelde voor dit pand. Het pand is niet goed onderhouden, maar dat is volgens de gemeente gebruikelijk: in een pand met een tijdelijke status investeert de gemeente nooit in groot onderhoud. Dat onderhoud hebben de gebruikers, de kunstenaars dan maar zoals het ging uitgevoerd, want ook de beheermaatschappij, die het pand voor de gemeente beheert en de atelierruimtes verhuurt, Stichting Slak, nam geen verantwoordelijkheid voor het onderhoud.

Kunstenaars en de buurt namen wel verantwoordelijkheid voor het pand. Zij inventariseerden hoe het pand zowel aantrekkelijker kon worden voor de gebruikers en de buurt en maakten een plan

COLOFON

inBeweging is de nieuwsbrief van de AGN en verschijnt onregelmatig

Bijdragen of meehelpen verspreiden? Mail naar agn@riseup.net

om gezamenlijk het pand te gaan gebruiken. Jongerenwerk, de Wijkfabriek, een hobbywerkplaats, een ontmoetingsplek voor kleine zelfstandigen, activiteiten voor vluchtelingen en statushouders, werkplekken voor kunstenaars, het had allemaal een plek in het plan dat van onderaf ontstond. De wijkraad dient het plan in bij de gemeente en… inderdaad, de bekende oorverdovende stilte treed in.

De reden voor de stilte komt nu naar buiten: het plan van onderaf was niet goed te plaatsen binnen het gemeentelijk beleid. Want het pand was toebedeeld aan de beleidsmakers die zich bezighouden met het stimuleringsklimaat voor kunstenaars. Zoals ambtenaren zijn, deden zij niet meer dan noodzakelijk binnen hun functie. Dus kreeg een handige projectontwikkelaar de opdracht om te komen met een plan voor het pand. Die voert dan de opdracht uit volgens de normen die gelden in de markt en komt met een verdienmodel en een gelikte tekening die door de ambtenaren direct gebruikt kan worden bij de marketing. Scheelt weer een weekje werken nietwaar?

De Mariaschool zal volgens het huidige plan een definitieve status krijgen. Het wordt een plek waar kunstenaars zich kunnen ontplooien. De renovatie van het pand moet natuurlijk wel terugverdiend worden, maar daar heeft de ontwikkelaar een verdienmodel voor ontwikkeld: graaf het plein uit, zodat ook de kelderruimte benut kan worden als atelierruimte. 28 ateliers zal het nieuwe pand tellen, meer dan op dit moment. Tel daarbij op dat de huur voor de ruimte zal stijgen van gemiddeld 165,- euro per maand nu, naar zo'n 400 euro per maand na renovatie en het verdienmodel is compleet. Ontwikkelingsklimaat voor kunstenaars in de stad is belangrijk, stelt de gemeente, want een bepaalde hoeveelheid kunstenaars geeft creatieve energie aan een stad en dat is weer goed voor het vestigingsklimaat van andere bedrijven en het geld verdienen in het algemeen, zo blijkt uit economische modellen. Kortom de ambtenaren zijn blij, want binnen het beleidsplan van de gemeente en binnen de begroting is een oplossing gevonden voor de Mariaschool. Na 28 jaar verwaarlozing.

Jammer alleen dat geen van die ambtenaren een gesprek heeft gevoerd met de buurt of met de kunstenaars. De buurt staat met lege handen. Voor de integratie van jongerenwerk, hobbywerkplaats, vluchtelingenwerk is geen ruimte meer, alle ruimte wordt omgebouwd naar atelierruimtes. Goed nieuws voor de kunstenaars? Nou nee. De meeste kunstenaars verdienen nauwelijks minimumloon met hun werk. De nieuwe hoge prijzen voor de atelierruimtes kunnen zij niet betalen. En dan nog! In het nieuwe plan is nl opgenomen dat een atelier voor maximaal 5 jaar gehuurd kan worden. Daarna moet de kunstenaar zo succesvol zijn dat het huren van een atelier tegen marktconforme prijzen mogelijk is. De Mariaschool die zo lang een broedplaats voor creativiteit kon zijn, wordt zo met marktconform beleid de nek omgedraaid. De winnaar van het marktconforme beleid is de ontwikkelaar. Die heeft een leuk plan en kan een mooie renovatie uitvoeren. Dat er vervolgens geen gebruikers te vinden zijn blijft een probleem van de gemeente. Voor die leegstand zal men vervolgens weer de reserves aanspreken. Reserves die wij via hondenbelasting en leges op id-kaart en vergunningen kunnen aanvullen. Zo dient de lokale staat de rijken, ook in Nijmegen.

Solidariteit met Peike

G20-arrestant uit Amsterdam zit nog altijd vast in Hamburg

De Vrije Bond heeft een bankrekening opengesteld voor het inzamelen van donaties voor ondersteuning van Peike, de uit Amsterdam afkomstige arrestant die nogvast zit voor zijn vronderstelde aandeel in de protesten tegen de G20-top in Hamburg afgelopen zomer.

De G20 is een bijeenkomst van de leiders van de 20 meest geïndustrialiseerde landen die besluiten nemen over de economische koers van de wereld. In juni 2017 kwamen de zelfbenoemde wereldleiders, waaronder Putin, Erdoğan, Trump en leiders van landen als Saudi-Arabië en China, bijeen in Hamburg (Duitsland).

Terwijl zij probeerden te vergaderen over de voortzetting van hun uitbuiting van mens, dier en milieu, waren er 100.000en demonstranten bezig ervoor te zorgen dat zij niet ongestoord hun gang konden gaan.

De 21-jarige Peike uit Amsterdam was een van die demonstranten. Helaas had hij had de pech te worden gearresteerd. Hij werd beschuldigd en veroordeeld. Niet tot een jaar en negen maanden, naar de eis van het Duitse openbaar ministerie, maar tot twee jaar en zeven maanden.

Er is geld nodig in verband met juridische kosten, 'zakgeld' om bijvoorbeeld eten, papier, postzegels, en dergelijke te kunnen kopen. Geld kan overgemaakt worden naar de volgende bankrekening:

VB SOLIDARITEITSFONDS
NL25 INGB 0007 6604 36
o.v.v. G20

MEER OVER DE ZAAK VAN PEIKE:
Https://freepeike.noblogs.org/

© FLOOR LIESKAMP

Antifascisme - in de 21ste eeuw relevanter dan ooit

Controverse in Groesbeek rondom antifascistische spreekster bij herdenking Jodenvervolging?

Op 9 november vond de herdenking van de Rijkspogromnacht. Deze herdenking wordt jaarlijks georganiseerd door het Nationaal Bevrijdingsmuseum in Groesbeek. Dit jaar heeft het museum gekozen voor een opzet waarbij zij jongeren het woord gaven in de vorm van een podiumdebat. Aan de hand van vragen zoals: “Hoe zien jongeren herdenken, vrijheden en mensenrechten? Wat is hun antwoord op actuele vraagstukken rond racisme en fascisme? Waarvoor zetten zij zich in en wat kunnen wij van jongeren leren?” zou dit debat gevoerd worden.

Voor dit debat nodigde het museum o.a. de jonge activist Anne Fleur Dekker uit als spreekster. Extreemrechtse activisten van *Nijmegen Rechtsaf* grepen de herdenking van de Rijkspogromnacht aan om Dekker te criminaliseren en het debat over de opkomst van fascisme te verdraaien en verstoren met hun nationalistische opvattingen. Als het uitnodigen van een antifascist tijdens de herdenking van de Jodenvervolging aanleiding tot controverse geeft, dan tekent dat vooral de waanzin van de huidige tijd. Vervolgens presteert een krant als de Gelderlander het ook nog om de Nederlandse Volksunie (een neo-nazistische partij bekend om hun ontkenning van de Holocaust) te vragen om een reactie.

Activisten van de AGN waren aanwezig bij het debat en trachtten flyers te verspreiden. Helaas bleek dit, door de groots aanwezige politiemacht, onmogelijk.

Extreemrechts gedachtegoed weet zich in onze samenleving steeds verder te verbreiden. Waar jarenlang de slogan ‘Dit nooit meer’ breed gedragen werd, lijkt deze kreet langzaamaan aan betekenis te hebben ingeboet. Begrip van wat zich in de jaren ’30 in Europa heeft afgespeeld, lijkt inmiddels te zijn gereduceerd tot een afkeer van een *symbool* zonder dat de complexe maatschappelijke ontwikkelingen van toen begrepen worden. Niet het *hakenkruis* was het probleem, maar de autoritaire en racistische politiek die de Nazi’s erop nahielden, en de manier waarop alle andere politieke partijen hierin meegingen in de hoop geen stemmen te verliezen.

Ook in de jaren ’30 was er maatschappelijk verzet tegen de Nazi’s, zelfs in Duitsland. Maar dit verzet werd via de media en op straat systematisch uitgeschakeld – eerst op subtiele wijze, later met bruut geweld. Ook nu zien we de eerste tekenen van pogingen om antifascisme – het verzet tegen extreemrechtse racistische en totalitaire politiek – te criminaliseren. Als het speken van een antifascist op een een herdenking van de jodenvervolging controversieel wordt genoemd, illustreert dat hoezeer eenzelfde proces nu plaats vindt.

Dit mogen we niet laten gebeuren, zeker niet tijdens een bijeenkomst die in het teken staat van een georganiseerde geweldsorgie als de Rijkspogromnacht van 9 november 1938. Een gebeurtenis in de geschiedenis die de opmaat was voor de verdere poging Joden en andersdenkenden met bruut geweld uit de samenleving te wissen.

Laat het volgende gedicht uit die periode ons te denken geven en motiveren:

Toen de nazi’s de communisten
arresteerden, heb ik gezwegen;
Ik was immers geen communist.
Toen ze de sociaal-democraten
gevangenzetten, heb ik gezwegen;
Ik was immers geen sociaal-democraat.
Toen ze de vakbondsleden kwamen
halen, heb ik niet geprotesteerd;
Ik was immers geen vakbondslid.
Toen ze de Joden opsloten, heb ik niet
geprotesteerd;
Ik was immers geen Jood.
Toen ze mij kwamen halen…
was er niemand meer die nog
protesteren kon.

- Martin Niemuller

Antifascisme is de voorwaarde voor een vrije, solidaire en gelijkwaardige en rechtvaardige samenleving.

jaren. Ze proberen maatschappelijke onvrede over economische ongelijkheid en politiek beleid tegen nieuwe inwoners te richten. In veel landen om ons heen zien we dat, als dergelijke clubs zich maatschappelijk genoeg gesteund voelen, dit tot geweld leidt tegen (veronderstelde) migranten en andersdenkenden. Verzet tegen dergelijke organisaties is daarom niet alleen een principekwestie, maar ook directe zelfverdediging. Want, zoals we elders ook al schreven – achter de zogenaamde 'mening' zit zo veel meer. Er zit ook een intentie achter en als die intentie zich gaat manifesteren is het te laat, dan vallen er slachtoffers.

Als afsluiter van de dag, als onderdeel van de antiracistische marathon, was er in de eerste winterse kou van het jaar, ook nog een manifestatie. Er waren drie sprekers die vertelden over hun relatie tot het onderwerp racisme met tussendoor muziek van het Nijmeegse Antilectual en van Shireen. Anya Topolski, politiek filosoof aan de Radboud Universiteit in Nijmegen vertelde een verhaal over de lessen die men moet leren uit het verleden – over hoe haar Joodse identiteit misbruikt wordt voor uitsluitingsdoeleinden. Spreekster Nazima Shaikh vertelde over haar bewustwordingsproces rond racisme en Zwarte Piet waarbij ze de lessen die ze leerde van haar dochter, deelde met het publiek. Daarnaast vertelde ze over haar ervaringen als moslima in Nederland, en hoe sinds tien jaar ineens haar religieuze identiteit op haar wordt gedrukt, en ze tot 'de ander' wordt gemaakt. Tot slot sprak Khalid van Wij Zijn Hier , die vertelde over de noodzaak van (letterlijke) toenadering tot elkaar.

Na de manifestatie was er nog een spontane lawaaidemonstratie voor een drietal gearresteerde kameraden. Twee van hen kwamen diezelfde avond nog vrij en werden door medeactivisten opgevangen. Een derde heeft langer gezeten en verwacht nog een rechtszaak.

Laten we elkaar ondersteunen tegen deze repressie, ook als de spanning van het moment weer is gezakt.Deze strijdbare dynamiek heeft het hele weekend vele mensen bij elkaar gebracht. Er waren veel nieuwe gezichten, wat ons zeer positief stemt. Er was heerlijk eten bereid voor de vele deelnemers aan de activiteiten. We willen de vele handen die hebben geholpen voor het mogelijk maken van dit weekend bedanken voor hun inzet – Nijmegen blijft divers, strijdbaar en solidair!

---

[1] Joris Ivens (1898-1989) was actief communist en maakte o.a. de film Indonesia Calling (1946), over de staking van havenarbeiders die weigerden munitie en wapens voor Nederlandse schepen te laden die bedoeld waren voor de onderdrukking van de onafhankelijkheidsbeweging in Indonesië na de Tweede Wereldoorlog. Om deze film kreeg hij problemen met de Nederlandse autoriteiten. Overigens koos hij niet altijd de kant van de onderdrukten, hij steunde met zijn filmkunsten verschillende malen dictatoriale regimes.

Hambi bleibt!

Oproep tot actie & update over de situtatie in het Hambacher Bos

Door Benjamin Wilde

Dinsdag 28 november zijn de ontbossingsactiviteiten in het Hambacher Bos gestopt, twee dagen na het begin van het kapseizoen. RWE, de een na grootste electriciteitsproducent van Duitsland, kapt het eeuwenoude bos tussen Keulen en Aken al sinds de jaren '70 om plaats te maken voor een bruinkoolmijn, de grootste open mijn van Europa.

Al vijf jaar lang is het bos bezet met boomhutten om de vernietiging ervan tegen te gaan, maar elke winter rukken de kettingzagen verder op. Deze winter spande de BUND (Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland) een rechtszaak aan tegen RWE, met als argument dat het bos volgens Europese wetgeving beschermd zou moeten worden. De rechtszaak werd verloren, dus het kapseizoen kon beginnen… Maar toen tekende de BUND bezwaar aan tegen het besluit van de rechtbank en werd RWE gedwongen te wachten tot een hogere rechtbank naar de zaak gekeken heeft.

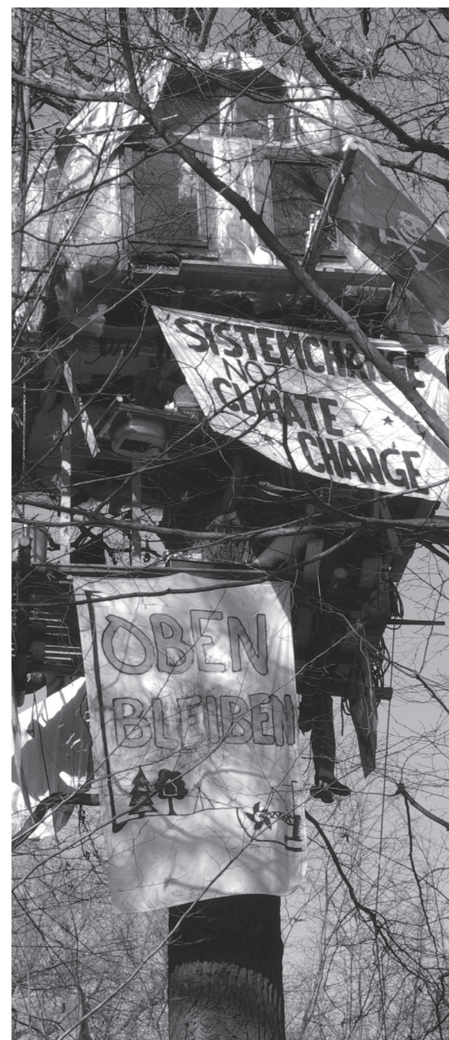
Deze bureaucratische rompslomp levert de activisten in de bosbezetting een welkome adempauze op. Maar het bos is allesbehalve veilig. De rechtszaak richt zich tegen het bedrijfsplan van RWE van 2014 tot en met 2017; zelfs als de rechtbank in het voordeel van de BUND besluit, is er in 2018 weer ontbossing mogelijk. En belangrijker, tijdens het verbod op kappen is er nog steeds kans op ontruiming van boomhutten en bezettingen. RWE is van plan deze winter het oudste nog overgebleven deel van het bos te kappen, met daarin bijna alle boomhutten. Om volledige vernietiging van het bos en het klimaat tegen te gaan heeft de bezetting nu ieder mens nodig.

RWE moet voelen, dat verwoesting van de leefgebieden van mensen en (onder andere

"De strijd in Hambi gaat niet alleen om het bos."

beschermde) dieren niet zonder massief verzet mogelijk is. De strijd in Hambi gaat niet alleen om het bos. Een derde van de CO2-uitstoot van Duitsland wordt in het Rijnland door bruinkoolverbranding veroorzaakt. De klimaatverslechtering die hier het gevolg van is wordt het hardst gevoeld in het globale zuiden, door mensen die door het kapitalisme in armoede leven, door degenen die door milieuvervuilende westerse bedrijven uitgebuit worden.

Als je de mogelijkheid hebt, ga dan naar het Hambacher Bos. Tot het eind van het kapseizoen in februari is het plan om met zo veel mensen aanwezig te zijn, dat het voor RWE onmogelijk wordt om bomen te vellen. Met de auto is het bos maar anderhalf uur vanaf Nijmegen. Mocht je niet kunnen komen, er wordt ook opgeroepen voor solidariteitsacties of acties om de Duitse politie ergens anders bezig te houden. Samen kunnen we klimaatvernietiging stoppen!

Documentaire:

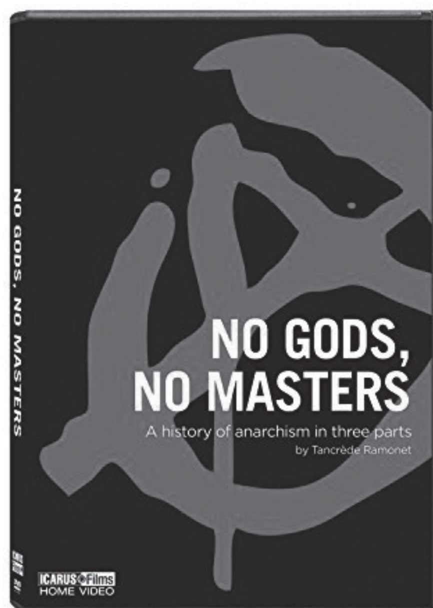
No Gods No Masters - A History of Anarchism

De tv-zender Arte zond begin april het tweeluik *Ni Dieu Ni Maître (vert. Geen God, Geen Meester)* uit, over anarchisme in de periode 1840-1945. De documentaire is tevens in drie delen in het Engels op dvd uitgebracht onder de titel *No Gods No Masters*, die ruim tien minuten langer duurt.

Tancrède Ramonet, filmmaker bij het onafhankelijke productiebedrijf *Temps Noir* en gitarist bij de elektrorockband *Achab* schreef het script in samenwerking met de historici Gaetano Manfredonia en Frank Mintz. Zij schreven beiden boeken over respectievelijk de anarchistische beweging in Italië en de Spaanse Burgeroorlog, over de schrijver Camillo Berneri die er aan de kant van de anarchisten streed, en over Errico Malatesta, die in de serie aangehaald wordt over de discussie die ontstond binnen de beweging toen deze een reformistische wending begon te nemen.

Dat de geschiedenis chronologisch wordt verteld en in tijdsvakken is opgedeeld maakt de serie niet saai. – Integendeel, het resultaat is een leerzaam verhaal over het anarchisme vanaf het moment in 1840 dat er coherent van een anarchistische theorie gesproken wordt tot en met het grimmige einde van de Spaanse Burgeroorlog in 1939. De serie laat met (regelmatig rauw) historisch beeldmateriaal - afgewisseld met toelichtingen van historici - zien hoe en waarom de spanningen tussen de gevestigde orde en de libertaire beweging opliepen en waartoe de strijdtonelen leidden naarmate het met de groeistuipen van kapitalisme meegroeide; conflicten die soms zo hoog opliepen dat anarchisten in een tragisch misverstand elkaar te lijf gingen.

De strijd tussen de staat en de libertairen wordt uitgelegd als de belangrijkste factor om landenoorlogen te ontketenen. Machthebbers die de nationalistische gevoelens oppoken als perverse afleiding van de bevrijdingsbeweging; het duidelijkst wordt deze truc begin twintigste eeuw als de libertaire beweging zelfbewust aan een mondiale opmars bezig is en een grote diversiteit kent, van strak georganiseerde syndicalisten en collectivisten tot individualistische militanten tot nudistische paradijsvogels,

die elk op eigen wijze het kapitalisme weten te ontmantelen. De stelling van de grondlegger van het surrealisme, André Breton, dat een anarchistische wereld een surrealistische wereld is, krijgt veel bijval onder kunstenaars.

Deze diversiteit in de beweging is misschien de reden dat de voice-over een continuïteitsfout maakt als hij de anarchisten anno 1926 omschrijft als *«de beweging die altijd heeft gerebelleerd tegen elke vorm van organisatie»*, dit terwijl ze eerder *«vijftig jaar lang de ruggengraat van sociale acties vormden.»* Een ander kritiekpunt is dat de strijd in Azië wel wat meer aanknopingspunten had kunnen gebruiken om de kijker tot *meer willen weten* aan te zetten.

Toch is de documentaire een informatief naslagwerk dat bij de honderdste verjaardag van de Russische Revolutie het gangbare verhaal van de opstand van de zogenoemde communisten nodig bijstelt.

Hoewel de geïnterviewden stuk voor stuk veel kennis hebben van de geschiedenis van de beweging en de strijd in Frankrijk en Spanje, er komt veel aan de orde (Nederland blijft beperkt tot één vermelding), is de miniserie geen hagiografie geworden. Verre van dat zelfs. Het verhaal eindigt echter tamelijk abrupt in 1945. De link naar het anarchisme vandaag de dag is daarom soms wat troebel.

Deel 3 *Netwerken van Woede (1945-2001)* is voltooid maar werd door Arte geannuleerd, officieel om budgetredenen. Volgens Ramonet weigeren alle tv-kanalen het uit te zenden. Een ruwe montage van de eerste minuten is wel te zien op zijn facebook-pagina. Bij deze een oproep aan *Temps Noir*: *La télé a besoin de toi, tu n'as pas besoin d'elle!*

No Gods No Masters - A History of Anarchism, Ramonet (Tancrède), Arte 2016

3 x 52 min. dvd, te koop via sales.arte.tv

De serie is met Nederlandse ondertitels te bekijken via dailymotion.com

Anarchistische bibliotheek
DEZWARTEUIL
elke zaterdag geopend van 12:00 tot 16:00 tijdens Dagcafé in de Klinker

“Oog in oog met Gaia”

De radicale revolutie van het klimaat - acht lezingen over het nieuwe klimaatregime

DOOR ARTHUR IJZERMAN

In het begin van de 19e eeuw, toen Europa in de greep kwam van de industriële revolutie, leek die ontwikkeling aan Nederland voorbij te gaan. De Duitse schrijver Heinrich Heine trok door Europa en merkte op dat alles in Nederland 50 jaar later gebeurde.

Die achterstand is in Nederland inmiddels ingehaald, tegenwoordig heet het een gidsland, voor nieuwe gadgets en hoogtechnologische producten wel te verstaan. Een vertraging van 50 jaar voor de vertaling van een belangwekkend boek is echter eerder regelmaat dan uitzondering. De vertaling van het laatste boek van Bruno Latour, *Face à Gaia,* is dan ook een aangename verrassing. De Nederlandse vertaling van dit Franse boek verschijnt gelijktijdig met de Engelse vertaling en is zelfs uitgebreider, want in samenspraak met Bruno Latour is deze voorzien van aanvullende verduidelijking in de voetnoten.

De vraag die de hoofdstukken van dit boek met elkaar verbindt is kort gezegd: “Hoe fundamenteel is de verandering die wij, bewoners van de aarde, gaan doormaken nu de klimaatcrisis zich voltrekt?” Latour gebruikt voor het tastbaar maken van deze vraag het begrip “Gaia” van James Lovelock. Hij laat zien dat *Gaia* niet begrepen moet worden als de aarde als een “levende planeet” of een “zelfregulerend systeem”. Volgens Latour heeft Lovelock iets complexers op het oog als hij spreekt over Gaia. De biosfeer van de aarde en de aardkorst zijn in voortdurende interactie met elkaar. Levende organismen houden niet alleen zichzelf in stand, zij zijn tevens in interactie met hun omgeving en passen die omgeving aan, zodat hun kans op overleven toeneemt. Het meest bekende voorbeeld zijn de organismen die miljarden jaren geleden zuurstof als afvalstof produceerden. Die soorten werden succesvol, andere soorten verdwenen. Maar met de komst van zuurstof, een zeer reactieve en agressieve stof, veranderde de aardatmosfeer en ontstond een leefklimaat voor soorten die leven van dit afval. Wij, mensen, zijn één van die soorten.

Het punt dat Lovelock met Gaia wilde maken is dat de leefomgeving niet iets is dat voor eens en voor altijd gegeven is. Het is een resultante van interacties tussen alle levende organismen, de aardkorst, de zon, de atmosfeer en de ruimte. Al die verschillende aspecten zijn in voortdurende wisselwerking met elkaar in een ondoorgrondelijk ingewikkelde en onvoorspelbare interactie. Als door een onvoorstelbaar wonder is er een balans ontstaan waarin het klimaat de afgelopen 11.000 jaar redelijk constant is gebleven. Precies de periode waarin de aarde door de mens is gekoloniseerd. Het klimaat en de aarde zijn voor de zich ontwikkelende beschavingen steeds een vanzelfsprekend decor dat de achtergrond vormde van hun ontwikkelingen. Na de ijstijden, als het klimaat stabiliseert, stellen de elementen de mens weliswaar op de proef. Maar deze test is te doorstaan, het klimaat is niet zo woest en onvoorspelbaar dat het bouwen van een thuis onmogelijk is.

> **“GAIA IS GEEN ZELFREGULEREND SYSTEEM DAT STEEDS HET EVENWICHT PROBEERT TE VINDEN”**

De natuur lijkt tembaar en de mens gaat zich vestigen en landbouw bedrijven. Het klimaat is stabiel, de hoeveelheid zuurstof in de atmosfeer contstant, er is sprake van evenwicht. De natuur en het klimaat zijn zozeer in evenwicht geweest de afgelopen millenia dat wij ons niet kunnen voorstellen hoe onherbergzaam het kan zijn op deze planeet als dat niet het geval is. En toch is dat wat ons te wachten staat, Gaia is niet een zelfregulerend systeem dat steeds het evenwicht probeert te vinden en daardoor een omgeving vormt waarin wij kunnen gedijen. Gaia is labiel, onvoorspelbaar en onbeheersbaar. Deze planeet kan zomaar veranderen in een plek die voor de mens onleefbaar is. De klimaatverandering die nu is ingezet is zo’n nieuwe ervaring voor mensen, zo stelt Latour, dat zij zich niet goed kunnen voorstellen wat er eigenlijk op hen afkomt. Laat staan dat duidelijk is hoe zij zich tot deze klimaatcrisis moeten verhouden. “Het binnendringen van Gaia,” zoals Isabel Stengers, een Belgisch filosofe, de klimaatcrisis noemt, confronteert ons met krachten die altijd al aan het werk waren, maar waarvan wij ons niet bewust waren. De ‘natuur’, als voorspelbare omgeving, blijkt helemaal niet te bestaan. Zij is niet meer dan een beeld dat wij hebben gemaakt van een kwetsbare balans en nu wij het evenwicht in “Gaia” hebben verstoord ontstaat er een beweging die we nauwelijks kunnen waarnemen omdat ze niet eens past in onze denkschema’s en voorstellingsvermogen. Alsof we een reus hebben gewekt op wiens lichaam wij leefden zonder het te beseffen. Nu de reus wakker wordt en zich begint te roeren begrijpen we niet wat toch al die beweging veroorzaakt die we om ons heen waarnemen.

In de acht hoofdstukken van het boek gebruikt Latour het pionierswerk van James Lovelock om de radicaliteit van de revolutie die het veranderende klimaatregime teweegbrengt, te doordenken. Hij doet dit op een vernieuwende manier, onder andere omdat hij uitgaat van zijn netwerk-actor theorie. Latour is bekend geworden met deze theorie, die hij heeft ontwikkeld na antrapologisch onderzoek bij wetenschappers. Volgens Latour is het handelen niet beperkt tot mensen. Handelingen worden ook bepaald door de dingen om ons heen. Een rivier stroomt op eigen kracht en beinvloedt daarmee het gedrag van mensen, een onderzoeksapparaat beinvloedt de handelingsmogelijkheden van een wetenschapper. Mensen spreken over zichzelf alsof zij de enige zijn die het handelen bepalen, alsof zij de enige actoren zijn, maar in werkelijkheid zijn zij opgenomen in een netwerk met levenloze zaken die zich ook gedragen als actoren. De klimaatcrisis die we hebben laten ontstaan door een onachtzame verhouding met onze omgeving vraagt dat we onze verhouding tot onze wereld opnieuw vorm gaan geven. Het is aan ons om verder betekenis te geven aan het achtzaam omgaan met onze omgeving en de signalen van Gaia te leren verstaan.

Oog in oog met Gaia
Acht lezingen over het Nieuwe Klimaatregime
Bruno Latour
octavo

Oog in oog met Gaia, Acht lezingen over het Nieuwe Klimaatregime, Bruno Latour. Uitgeverij Octavo, 431 pagina’s

¿Dónde está Santiago Maldonado?

DOOR TOMMY RYAN

Op 1 augustus 2017 verdween Santiago Maldonado. Hij werd in Argentinië, tijdens een protest op de Nationale Weg Nº40 gearresteerd en afgevoerd. Na maanden van onzekerheid rond zijn 'verdwijning' weten we nu zeker iets waar we eerder voor vreesden, hij is vermoord door de politie.

Santiago Maldonado voerde samen met Mapuche uit de regio Cushamen actie door de weg te blokkeren. In het gebied voeren de Mapuche, de oorspronkelijke bewoners van de regio al jaren strijd tegen houtkapbedrijven en multinationals (waaronder met name *Benneton*) die hun land en leefgebied massaal inpikken. Er arriveerden busjes met een dertigtal gewapende gendarmes. De kameraden antwoordden met stenen op de aanwezigheid van de gehate ordetroepen, die verantwoordelijk zijn voor zoveel geweld tegen de Mapuche en mensen die solidair met hen zijn.

De gendarmerie kwam schietend dichterbij en stak eenvoudige hutten en bezittingen van bewoners van een nabijgelegen nederzetting in brand. De bewoners moesten zich terugtrekken richting een rivier in de buurt, Maldonado ("el Lechuga" of "el Brujo") bleef onder hen. Op dit moment zagen enkele bewoners van de nederzetting hoe Maldonado door de politie werd gegrepen; anderen bevestigen dat ze de gendarmes hoorden zeggen dat ze 'er één hadden kunnen pakken.' Vanaf dat moment verdwijnt Maldonado om 78 dagen later, op 20 oktober, in een rivier dood teruggevonden te worden.

De politie en regering trekken allerhande rookgordijnen op en proberen zelfs de Mapuche waar Maldonado samen mee streed, te incrimineren.[1] De verdwijning van Maldonado heeft in Argentinië veel losgemaakt, de protesten waren groot en fel: er zijn wegen geblokkeerd, politiebureaus platgebrand, overheidsgebouwen aangevallen. Dit heeft te maken met het feit dat de verdwijning in alles doet denken aan de gruwelijke jaren '70, toen door het toenmalige militaire regime en paramilitairen zo'n 30.000 linkse activisten, vakbondsmensen, studenten, journalisten, guerilla's en vermoedde sympathisanten werden vermoord – een veel gebruikte tactiek was daarbij de 'verdwijning'.

Relatie tussen Mapuches en anarchisten

In de laatste jaren hebben we gezien hoe sommige mapuche gemeenschappen de legalistische benaderingen van de strijd hebben verlaten en grote landerijen van grootgrondbezitters of de staat hebben bezet, hoe er machines in brand werden gestoken en gecoördineerde aanvallen waren op verschillende punten van landgoederen… gelijkaardig aan wat er aan de Chileense kant van de regio *Wallmapu* gebeurd. De media blijven herhalen dat alle Mapuches en dus ook alle bewoners van de lof lid zouden zijn van de *RAM*. Zo creëren ze de perfecte interne vijand. In de realiteit is de RAM (Resistencia Ancestral Mapuche) het letterwoord waarmee sommige Mapuches hun acties in Wallmapu aan de Argentijnse kant opeisen. […] Het is een voorouderlijke strijd die al meer dan 500 jaar gevoerd wordt. De RAM is maar een kleine uiting in heel deze periode van strijd.

De constante intimidatie en vervolging door de ordetroepen, maar ook door ondernemers en media is walgelijk. Ze proberen niet enkel de repressie te rechtvaardigen, maar ook de neokoloniale opmars. Ze halen daarbij van alles uit de kast. Ze verklaren dat de Mapuches connecties hebben met de FARC[2], dat ze beschikken over militair aanvalsmaterieel, dat het 'valse indianen' zijn en meer van die onzin…

Als anarchisten maakt het ons razend hoe de Mapuche worden geïntimideerd, aangevallen, ontvoerd en vervolgens 'verdwijnen'; net zoals gebeurde met de Qom, de Wichi, de Guaraní of de stammen die in het midden van de Amazone wonen en die zich verzetten tegen de opmars van de machines en de vooruitgang van de mensheid die wordt begrepen als *civilisatie*…

We delen veel met de Mapuches die vechten in het zuiden van het Argentinië [en Chilé], er op andere vlakken ook duidelijke verschillen als een afgrond tussen ons lopen. Hun organisatievorm, hun relaties en hun omgang met de natuur zijn een toonbeeld van hun eigen manier van naar de wereld te kijken. 'Vooruitgang' die ertoe leidt dat het Mapuche-volk moet verdwijnen wekt bij ons anarchisten afkeer op. We respecteren hun rebelse waardigheid en we zullen solidair zijn, ook al delen we niet alle aspecten van hun strijd.[3]

Duizenden mensen betogen voor terruggave van Santiago Maldonado

In Memoriam, Santiago Maldonado (25 juli 1989 - 2017)

[1] Loreley Gaffoglio (September 13, 2017). "La desaparición de Santiago Maldonado: las tres hipótesis que plantean los investigadores" [The disappearance of Santiago Maldonado: the three hypotese held by investigators] (in Spanish). La Nación. Retrieved September 15, 2017.

[2] FARC: Marxistische guerrillabeweging in Colombia die recentelijk een vergaand vredesproces met de Colombiaanse regering is aangegaan.

[3] Bron 'Een maand na de verdwijning van Santiago Maldonado', vertaling door Autonomen Den Haag (https://autonomendenhaag.wordpress.com), licht bewerkt voor dit artikel; zie dat artikel voor uitgebreidere achtergrond van Maldonado's verdwijning en het verzet van de Mapuche.

Honderd jaar na de Russische revolutie

Anarchisten in Moskou demonstreren

Ondanks de politieversterking in het centrum van de Russische hoofdstad, hebben tijdens de koude nacht van 6 november tientallen anarchisten een demonstratie door Moskou gelopen ter nagedachtenis van de revolutie. Nabij metrostation Chistye Prudy ontrolde de demonstranten een spandoek met de tekst 'Dictatuur, armoede, corruptie, de enige uitweg – Revolutie!' Hierna liepen ze door de donkere straten en riepen slogans voor de klassenstrijd, solidariteit, sociale revolutie en de bouw van een nieuwe en rechtvaardige wereld.

"De actie was niet toegestaan, maar we zien het niet als onze plicht om de autoriteiten om toestemming te vragen om door onze straten te lopen. We kunnen vrijer lopen en ademen zonder de begeleiding van politie." De anarchisten stellen dat tijdens de huidige omstandigheden van de dictatuur van Putin, mensen aangemoedigd worden om hun acties af te stemmen met de autoriteiten, waarmee alle deelnemers door de politie worden geregistreerd.

"Vergeet niet dat de ware sociale revolutie voor bevrijding, waar de anarchisten en revolutionairen uit vroegere tijden van droomden, iets is van het verleden, maar op ons wacht in de toekomst", leest een pamflet dat tijdens de demonstratie werd uitgedeeld. "Revolutie is de enige oplossing om de tegenstellingen, veroorzaakt door het kapitalistische systeem, op te lossen. Het aanpakken van problemen als armoede, opkomend nationalisme, corruptie, straffeloosheid van de politie en arbitraire handelen van de autoriteiten heeft geen perspectief tenzij we ze aanpakken bij de ware bron van de sociale ziektes: de staat en kapitalisme. Als het enkel blijft bij een wisseling van de wacht zullen anders slechts nieuwe dieven en dictators opstaan om de oude te vervangen – wat werd bewezen door de ervaringen van de twee revoluties van 1917. Laten we hiervan leren voor de toekomst."

Anarchist Dmitry Buchenkov ontvlucht Rusland

BRON: FREEDOMNEWS.ORG.UK

Het is bevestigd dat politiek gevangene Dmitry Buchenkov Rusland is ontvlucht. Buchenkov werd beschuldigd van deelname aan de massale rellen en aanvallen op politieagenten tijdens een protest op de avond van de inauguratie van Vladimir Putin, mei 2012.

De demonstratie was onderdeel van een reeks grote oppositionele protesten die werden getriggerd door de woede over bewijs van wijdverbreide fraude bij de stembusgang en Putins keuze om terug te komen als president na vier jaar als minister-president geweest te zijn. Meer dan 30 mensen werden veroordeeld in verband met de botsingen, meer dan 20 hiervan kregen gevangenisstraffen, één van hen werd veroordeeld tot een psychiatrische instelling.

Buchenkov stelt dat hij geen deel had in de protesten, en dat hij niet eens in Moskou was die dag, omdat hij zijn ouders bezocht in Nizhi Novgorod: een dorp 500 km van de Russische hoofdstad. Deze verklaring wordt door zijn familie onderschreven, evenals door data van de staatsverkeersveiligheidsinspectie en de analyse van camerabeelden. De openbaar aanklager negeert deze bewijzen echter.

In de gevangenis werd Buchenkov onderworpen aan een speciaal regiem. Er werd een camera in zijn cel geplaatst, familie mocht hem niet bezoeken en hij mocht geen contact hebben met andere gevangenen. Tijdens zijn bijna anderhalf jaar durende voorarrest heeft hij tevens slechts twee telefoontjes mogen plegen. In maart 2017 werd hij vanuit de gevangenis overgeplaatst naar zijn flat in Moskou waar hij onder verder huisarrest verbleef. Daar wist hij te ontsnappen waarna hij nu in een niet nader genoemd land asiel heeft aangevraagd. Na zijn ontsnapping heeft het Zamoskvoretsky Districtsgerecht van Moskou zijn huisarrest omgezet naar gevangenisstraf en is Buchenkov op een lijst van gezochten geplaatst.

In het interview over zijn gevangenisstraf stelt Buchenkov:

"Ik ben alleen gesterkt in mijn overtuiging dat het staatsapparaat een organisatiesysteem is dat enkel een kleine groep mensen dient. Dat dit systeem soms ook iets zinvols doet (naast al het overduidelijke leed aan de samenleving) is op geen enkele manier een rechtvaardiging ervoor."

Dmitry Buchenkov

Verklaring Anarchistische Organisaties over Catalonië

Gezamenlijke verklaring van CGT, Solidad Obrera en CNT over de situatie in Catalonië

ORIGINEEL IN HET SPAANS, NEDERLANDSE VERTALING GLOBALINFO.NL

Als ondertekenende organisaties, vakbonden op landelijk niveau, delen wij de bezorgdheid over de situatie in Catalonië, de onderdrukking die de staat heeft ontketend, met inbegrip van de vermindering van rechten en vrijheden en de opkomst van een oudbakken nationalisme dat in veel delen van de Spaanse staat weer de kop opsteekt.

We verdedigen de emancipatie van alle arbeiders van Catalonië en de rest van de wereld. Misschien is het in dit verband noodzakelijk om eraan te herinneren dat we het recht op zelfbeschikking niet op statelijk niveau zien, zoals nationalistische partijen en organisaties verklaren, maar als het recht op zelforganisatie van onze klasse in een specifiek gebied. Zo beschouwd wordt zelfbeschikking eerder georganiseerd door de controle over productie en consumptie door werknemers en door directe democratie van onderaf, volgens federalistische principes, dan door het instellen van een nieuwe grens of de oprichting van een nieuwe staat.

Als internationalisten vinden we dat solidariteit tussen werkende mensen niet beperkt moet blijven tot binnen de grenzen van de staat, dus we zijn niet echt bezorgd over waar deze grenzen worden getrokken. Wat we wel heel zorgwekkend vinden, is de reactie die in veel delen van de rest van de Spaanse staat wordt ervaren, te weten het enthousiasme voor de oudbakken Spaanse staat, die vooral doet denken aan vroegere tijden, en wordt opgeklopt door de media en die in lijn staat met de autoritaire ontwikkeling van de overheid, met name de gevangenisstraf van personen voor het oproepen tot daden van ongehoorzaamheid of de toepassing van artikel 155 van de Grondwet. Laten we niet vergeten dat deze nationalistische uitbraak een basis legt voor verdere beperkingen van de rechten en vrijheden, iets wat we moeten voorkomen. De beschamende eenheid van zogenaamde 'democratische krachten' om deze onderdrukking te rechtvaardigen, toont een somber beeld voor alle toekomstige dissidenties. Het lijkt erop dat het post-Franco regime dat ons 40 jaar geregeerd heeft, zijn gelederen sluit om de continuïteit ervan te waarborgen.

Dit regime, dat zowel in Catalonië als in de rest van Spanje heeft bestaan en bestaat, voelt dat zijn eigen overleving op het spel staat. Uitgebreid bekritiseerd en gedompeld in een diepe legitimiteitscrisis, is het gealarmeerd door de groeiende openlijke weerstand. De bedreiging voor de territoriale integriteit van de staat wordt nog eens aangevuld met corruptieschandalen, het diskrediet van de monarchie, de groeiende kritiek op de bezuinigingspolitiek die is losgelaten op de bevolking, ontevredenheid over slavernij op de werkplek als gevolg van de laatste arbeidshervormingen, de verlenging van de pensioengerechtigde leeftijd en de daling van pensioenen, et cetera. De constante oproepen om de grondwet te verdedigen, moeten worden beschouwd als een smerige uitweg om af te komen van deze echte existentiële crisis die de staat treft. Het gevaar is dat in het proces repressieve praktijken, zoals die onlangs in veel Catalaanse steden zijn gezien, geaccepteerd worden en standaard worden. Dat is het ergste …

"HET LIJKT EROP DAT HET POST-FRANCO REGIME DAT ONS 40 JAAR GEREGEERD HEEFT, ZIJN GELEDEREN SLUIT OM DE CONTINUÏTEIT ERVAN TE WAARBORGEN"

Uiteraard weten we niet welke kant de ontwikkelingen op zullen gaan. We blijven alert op wat er gebeurt, klaar om de belangen van werkende mensen in de hele staat te verdedigen. We zullen ons met alle kracht verzetten tegen de onderdrukking en tegen de normalisatie van extreemrechtse opvattingen, die nu al waargenomen worden. Natuurlijk zullen we ons niet laten misbruiken door de strategieën van politieke partijen waarvan de doelstellingen ons vreemd zijn. Tegelijkertijd zullen we niet stoppen om steun te geven aan de mobilisering van de arbeidersklasse wanneer zij uiteindelijk beslist dat de tijd is gekomen om de dictatuur van politieke en economische elites af te schudden die te lang het gebied beheerst hebben om uitsluitend hun eigen belangen te dienen. Als vakbondsorganisaties, libertair en strijdvaardig, zullen we aanwezig zijn op straat bij de mobilisaties, zoals we al vaak hebben getoond, tegen onderdrukking, het afnemen van rechten en vrijheden en tegen corruptie.

De Catalaanse crisis is wellicht het topje van een afstervend staatsmodel. Of deze verandering de ene richting opgaat, of de ander, hangt van ons vermogen als klasse af, om het proces in de tegenovergestelde richting te voeren dan die van onderdrukking en de opkomst van nationalisme. Laten we hopen dat het uiteindelijke resultaat méér vrijheden en rechten zal zijn, en niet andersom. De risico's zijn groot.

Voor rechten en vrijheden, tegen onderdrukking van de werkende klassen!

CGT – SOLIDARIDAD OBRERA – CNT, OKTOBER 26, 2017

Grote protesten tijdens bezoek Trump Filipijnen

Het laatste onderdeel van de Azië-tour van president Donald Trump, kon rekenen op groot verzet.

Op 12 november botsten demonstranten in de hoofdstad Manilla met de politie terwijl zij naar de ambassade van de VS trokken. De demonstranten droegen spandoeken met 'Dump Trump' en 'Down with US Imperialism' en verbrandden poppen van Donald Trump en Rodrigo Duerte. De demonstranten vrezen dat de VS nog meer militaire basissen in de Filipijnen willen bouwen en het land meeslepen in het conflict met Noord-Korea. "Trump is geen vriend van de bevolking van de Filipijnen, hij brengt oorlog, hij brengt economische ongelijkheid [...] Hij wil militaire basissen terugbrengen naar de Filipijnen. Dit zijn geen dingen die voordeel opleveren voor de bevolking van de Filipijnen," vertelt een demonstrant. Een week eerder waren er vergelijkbare protesten tegen Trump in Zuid-Korea.

Als laatste onderdeel van zijn twaalf-daagse Azië-trip bezoekt Trump *de Southeast Asian Nations (ASEAN)* top – een samenwerkingsverband tussen Indonesië, Maleisië, de Filipijnen, Singapore, Thailand, Brunei, Cambodja, Laos, Myanmar en Vietnam. Trump sprak tijdens zijn bezoek meermaals over de regio als de "Indo-Pacific" in plaats van de eerder gebruikte "Asia-Pasific." Zijn bezoek aan de regio wordt gezien als een poging van de regering van de VS om betere banden op te bouwen met de landen rond China om zo meer tegenwicht te kunnen bieden tegen diens groeiende invloed in de regio.

Een anarchistisch vrijwilligersleger in Rojava

Interview met de strijdkrachten van de internationale revolutionaire volksguerrilla IRPGF

DOOR ROJAVA SOLIDARITY NEW YORK, VERTALING: JAN BERVOETS

In Rojava is het eerste anarchistische bataljon gelanceerd, samen met een oproep aan revolutionaire anarchisten uit de hele wereld om zich bij hen aan te sluiten. Rojava Solidarity uit New York (RS-NYC) hield een interview met leden van International Revolutionary People's Guerrilla Forces (IRPGF) over hoe zij zijn begonnen, hoe zij het revolutionaire leven ervaren en de mogelijkheden voor anarchisten in een autonome regio als die van Rojava.

Noot van de redactie: in dit interview komt naar onze mening een aantal problematische stellingen aan de orde dat door ons niet worden gedeeld. Dit maakt het interview echter niet minder relevant. Hierom nemen wij een positie van *kritische solidariteit* in.

Wat deed jullie besluiten naar Rojava te gaan?

We besloten naar Rojava te komen om de voortgaande sociale revolutie te verdedigen die zich hier en in de omliggende regio heeft ontplooid. We wilden de revolutie niet alleen met woorden en met solidariteitsmanifestaties ondersteunen, maar ook met onze fysieke aanwezigheid en met ons leven. De primaire focus van de revolutie op vrouwenbevrijding en ecologie zijn van levensbelang voor iedere bevrijdende revolutie. Daarom is het iets dat we niet alleen ondersteunen en verdedigen maar ook willen verbreiden. Bovendien wilden we zoveel mogelijk leren over de tactiek en de praktijk van de verschillende militante APO'isten (volgers van Öcalan) en de communistische partijen en in de revolutie ook plaats creëren voor anarchistische militanten.

Hoe zien jullie je rol in Rojava? En is de rol van de leden veranderd tijdens jullie deelname in de periode van de aankomst tot de vorming van dit collectief?

Onze rol in Rojava is ten eerste en vooral het succes van de revolutie op zowel sociaal als militair niveau te helpen verdedigen en veilig te stellen. Vervolgens betekent onze rol ook dat we de anarchistische beginselen en theorie verbreiden door voorlichtingsprogramma's en uitwisseling met plaatselijke communes en collectieven. Wij zien hier in Rojava onszelf als een fundamenteel deel van het project van het democratisch confederalisme en we voeren elke taak uit die noodzakelijk is om de revolutionaire doelstellingen van het project te bereiken. Kwamen we allemaal hier met deze idealen en principes, hoe langer we hier zijn gebleven hoe meer we hebben gezien en begrepen hoe rijk en complex de revolutie en de mensen zijn, niet alleen in analytische zin, maar ook in emotionele zin. Hier hebben we bijvoorbeeld een nieuw begrip van kameraadschap gevonden dat in een individualistische maatschappij nooit tot ontwikkeling zou zijn gekomen. Dit heeft ertoe geleid dat ons begrip van de revolutie veel genuanceerder is geworden en veel verder gaat dan elke poging om vanuit je luie stoel op een afstand revolutionaire kritiek uit te oefenen.

"HIER HEBBEN WE EEN BEGRIP VAN KAMERAADSCHAP GEVONDEN DAT IN ONZE MAATSCHAPPIJ NOOIT TOT ONTWIKKELING ZOU ZIJN GEKOMEN."

Wat zijn de karakteristieken en de praktijken die jullie in Rojava hebben ontdekt en die voor jullie als voorbeeld van de revolutie kunnen dienen?

Een van de voornaamste karakteristieken en praktijken die als voorbeeld van de revolutie en zijn idealen kunnen dienen is de tekmil. Dat is de term voor de revolutionaire praktijk van kritiek en zelfkritiek die in de PKK door Öcalan is toegepast en nu wordt gebruikt in revolutionaire instellingen op zowel sociaal als militair niveau. De tekmil wordt voor verschillende doeleinden gebruikt om er zeker van te zijn dat de mensen zichzelf en hun betrekkingen met de mensen om hen heen voortdurend verbeteren, als een middel om verschillen en spanningen op een gezonde en effectieve manier op

te lossen, om de doelstellingen van een gedeelde revolutionaire horizon aan het front van de strijd in het vizier te houden en om hiërarchische verhoudingen buiten de vorming van autonome groepen te houden. Andere belangrijke karakteristieken zijn het collectieve leven, empowerment en de defensie van en door vrouwen, godsdienstig en etnisch pluralisme, het streven naar overbrugging van etnische conflicten (verzoening) en dat politiek voor velen een integraal deel van het leven is. Al deze karakteristieken hebben samen ertoe geleid dat een heterogene populatie van menselijke wezens zich niet alleen heeft bevrijd en verdedigd, maar ook waakzaam is en ernaar streeft dat ze conflicten oplost die haar eigen solidariteit bedreigen. Deze vorm van voortdurende strijd om de vrijmaking van iedereen te bevorderen is voor ons wat het betekent revolutionair te zijn.

Hoe zien jullie de revolutie van Rojava met betrekking tot de anarchistische strijd over heel de wereld?

De revolutie van Rojava is zoals de revolutie in Chiapas in de jaren negentig: de oorspronkelijke bevolking die niet alleen in opstand tegen kolonialisten en imperialisten is gekomen, maar die ook het kapitalisme en de natiestaat probeert te overstijgen. De revolutie van Rojava en haar beginselen zijn in lijn met die van het anarchisme en geven hoop aan andere inheemse gemeenschappen over de hele wereld die ook in strijd zijn tegen deze onderdrukking en voor hun bevrijding. Bijvoorbeeld Sehid Kawa Amed, een *Native American* en een activist bij *NoDAPL* (de organisatie van Lakota's die zich verzetten tegen Trumps oliepijpleidingen in hun gebied – J.B.), die naar Rojava was afgereisd om zijn solidariteit te tonen met de revolutie en uiteindelijk zijn leven voor de zaak te geven. Juist mensen als hij laten zien hoe de strijd van inheemsen en anarchisten over de hele wereld met elkaar verbonden is en ons de inspiratie en de vastbeslotenheid geeft om de strijd levend te houden.

Wat zijn verder de doelstellingen van jullie organisatie?

Naast het ondersteunen en verdedigen van de revolutie in Rojava streven wij ernaar de zaak van het anarchisme over de hele wereld vooruit te helpen en tot aan de wereldrevolutie door te gaan met de gewapende strijd. Intussen proberen we in de regio een trainingsbasis specifiek voor anarchisten op te richten zodat ze hier kunnen komen om te oefenen, en de revolutie voor te bereiden voor zowel hier als op het thuisfront. Wij hopen dat deze basis zal dienen als een collectieve ruimte, waar anarchisten een veelheid aan revolutionaire vaardigheden kunnen komen leren, van sociale actie tot en met guerrilla. Daarbij streven we met de oprichting van de groep ernaar meer anarchisten te inspireren om naar de regio te komen en blijk te geven van fysieke solidariteit met de revolutie. Voor de anarchisten die om redenen die buiten hun macht liggen niet in staat zijn te komen hopen wij dat zij ons en de revolutionaire bewegingen over de hele wereld nog steeds kunnen steunen met plaatselijke solidariteit, acties en andere creatieve middelen.

Wat zouden de ideale uitkomsten zijn voor de IRGPF?

Allereerst zou dat het succes zijn van de revolutie in Rojava, de verspreiding van de anarchistische revolutie en de opstand in elke buurt, waar dan ook ter wereld. Met daarbij een anarchistische basis die dienst kan doen als een centrum voor revolutionair leven en trainen voor de voorziene toekomst zou ook ideaal zijn. Tot ziens in Rojava!

Hoe kwamen jullie tot het besluit deze groep op te richten?

Tijdens de Spaanse Burgeroorlog reisden tienduizenden internationale vrijwilligers en revolutionairen vanuit zelfs China naar Spanje om hun solidariteit kenbaar te maken en hun leven te geven voor een revolutie die helaas geen succes bleek te zijn. Nu, tijdens de Syrische Burgeroorlog, zijn er minder dan duizend internationale revolutionairen gekomen om de sociale revolutie die nu in Rojava plaatsvindt te steunen en te verdedigen. We vroegen ons af hoe het mogelijk was dat er in een tijd van internet, luchtvaart, en een dus sterk met elkaar verbonden wereld, zo'n gebrek aan substantiële internationale solidariteit zou zijn? We hebben kritiek gehoord van mensen die een lippendienst hebben bewezen aan de Spaanse Burgeroorlog, maar die toch de mensen die naar Rojava zijn afgereisd in een kwaad daglicht proberen te stellen met termen als avonturiers, imperialisten, racisten en dergelijke. Maar juist degenen die zulke kritiek uiten en hun fysieke solidariteit niet hier in Rojava laten zien zijn de werkelijke racisten, islamofoben en imperialisten. In plaats van hun comfort, hun voorrechten en ambachtelijk bier op het spel te zetten blijven zij op hun kussens zitten en genieten zij van het materiële comfort dat hen wordt geleverd door de imperialistische en koloniale machten die in deze streek de fascistische monsters in het leven hebben geroepen. Daarom kwamen we tot het besluit deze groep te vormen, om het vacuüm te vullen dat werd gecreëerd door de anarchisten die hier nog niet waren.

Zijn er nog bijzondere taferelen of anekdotes die jullie indrukken van of betrokkenheid bij het revolutionaire project in Rojava hebben versterkt?

Een van de meest levendige schouwspelen vond plaats toen een van onze kameraden bij een familie verbleef en een vrouw daarvan onze kameraad begon te vertellen over haar ervaring bij de scholing en haar aansluiting bij de Mala Jin (sociale vrouwengroepen die zich verbinden in radicale strijd). Zij vertelde hoe dat haar leven veranderde, hoe ze in staat was haar visie op haarzelf als een menselijk wezen revolutionair te maken, en hoe een wereld van mogelijkheden voor haar was open gegaan. Terwijl zij dit ter sprake bracht waren haar ogen iets dat onze kameraad nooit zal vergeten. Nog steeds bemerkt onze kameraad hoe je meestal in het dagelijkse leven de revolutionaire geest ervaart en dat deze momenten van werkelijke bevrijding niet komen van de instituties die zijn opgezet maar van de culturele veranderingen die er hebben plaats gevonden en die bijna onmogelijk met woorden te bevatten zijn.

Een andere gebeurtenis vond plaats op de

avond voor Newroz (Koerdisch nieuwjaar in de lente). Gedurende de nacht waren de straten in de stad vol vuren, gewoonlijk van in brand gestoken autobanden. De mensen waren eromheen verzameld, ze jubelden, zongen en dansten. Dit was de dag die tientallen jaren lang was onderdrukt en voor Koerden in Syrië en Turkije verboden was. Nu werd zij openlijk gevierd als een dag van culturele expressie en bevrijding. met grote vreugde en veel opwinding. Terwijl we in de stad rondreden in onze pick-up truck, zwaaiend met onze armen, juichend en we zo nu en dan met onze kameraden onze AK-geweren leegschoten, verscheen er een groot konvooi van autobussen. Zij waren volgepakt met mensen die uit de ramen hingen en zelfs op het dak zwaaiden met vlaggen, zongen en riepen. Enkele waren met hun wapens lichtspoormunitie aan het afschieten omdat er voor de feestelijkheden geen vuurwerk was. Wij namen snel een plekje in het konvooi en reden door de stad, met urenlang getoeter. We zwaaiden naar de mensen die op de straten bijeengekomen waren of uitkeken vanaf hun balkons of uit hun ramen en luid hun revolutionaire muziek lieten horen. In de avond belandden we bij een groot vuur met veel jonge kinderen die hand in hand op en neer sprongen en daarbij zongen en dansten. Vlak voor het vuur was een groep jonge meisjes van allerlei leeftijden die hun handen hoog hieven als teken van overwinning, op en neer sprongen en riepen 'Jin, Jiyan, Azadî!' (Vrouwen, Leven, Vrijheid!). Enkele van onze kameraden werden emotioneel toen de meisjes zoveel vreugde en vrijheid uitschreeuwden. Een kameraad keek naar ons en zei dat zelfs als de revolutie zou worden verslagen dit niet tevergeefs zou zijn, want hier had de revolutie gewonnen.

Wat zien jullie als de grootste bedreiging van de revolutie?

De grootste bedreiging van de revolutie komt van diverse fronten: contrarevolutionaire strijdkrachten, imperialistische legers en/of koloniale legers van onder andere Turkije, de VS, Assad, Rusland, Iran, en Barzani's KDP/ENKS. Daarnaast godsdienstig/etnisch sektarisme en een liberale, op een staat gerichte uitkomst van de revolutie. Als individuele anarchisten en als collectief onder de naam IRPGF zullen we deze dreigingen doen keren en, als zij de revolutie een slag willen toebrengen, al het mogelijke doen om hun vernietiging te bewerkstelligen. Voor elke anarchist die geïnteresseerd is om mee te doen met de IRPGF is dit een vereiste.

Wat is de verhouding tussen IRGPF en het internationale strijdperk?

Van Chili tot Griekenland zijn er anarchistische groepen opgestaan die gehoor hebben gegeven aan de oproep tot gewapende strijd. In andere gebieden waar gewapende strijd nog niet mogelijk is hebben anarchisten waar niemand anders dat deed op een creatieve manier infrastructuren en projecten tot ontwikkeling gebracht die werkelijk sociale problemen aanpakken. Wij zien onszelf als een deel van deze grotere anarchistische bewegingen en we breiden onze steun en solidariteit uit naar de anarchisten die momenteel zowel binnen als buiten de grenzen van de staat strijden. Wij eren en prijzen ook de dappere anarchisten over de hele wereld die hun leven hebben gegeven voor de strijd tegen de onderdrukking in al zijn vormen. Op de lange termijn hopen we een netwerk op te richten van gewapende anarchisten over de hele wereld die gezamenlijk kunnen strijden tegen het kapitalisme en de staat.

Heeft jullie komst naar Rojava jullie visie op de aard van de anarchistische strijd veranderd?

Anarchistische strijd zonder praktijk is geen strijd. Daarom hebben we met een eendrachtig begrip van de theorie en de praktijk die voor de revolutie nodig is gezien hoe het opnemen van de wapens de strijd verandert en onze relatie daarmee en tot elkaar. Het ernstige gebrek aan internationale anarchistische steun is zowel beschamend als kenmerkend voor een groter probleem binnen de anarchistische beweging – de onwil om werkelijk je leven in de linies van de strijd te zetten. Daarom is, bezijden het zelfbedrog, de begoocheling en de zelfgenoegzaamheid van anarchistische politiek, de kern van de strijd dat je om de wereld te veranderen bereid moet zijn je leven te riskeren, je comfort en je privileges. Wat dit met zich meebrengt is uiteraard afhankelijk van de omgeving waarin je aan het organiseren bent. Bijvoorbeeld, als mensen in je omgeving te maken krijgen met zware aanvallen van de immigratiedienst, ga deze saboteren met alle mogelijke middelen. Of als er door rechtse extremisten moskeeën worden aangevallen, vorm groepen om te helpen dit soort aanvallen te voorkomen en de fascisten uit dat gebied te verdrijven. Neem een geweer als dat nodig is. Ga voor een geweerloop staan als dat nodig is. Als je niet bereid bent om dat te doen, dan kun je je naar onze mening geen revolutionair noemen.

"DE ERVARING VAN HET COMMUNALE LEVEN IS EEN WEZENLIJK DEEL VAN HET BESTAAN IN ROJAVA"

Wat voor vaardigheden en praktijken zou je anarchistische revolutionairen willen aanbevelen om ze in de strijd voort te helpen?

Gezien het feit dat de revolutie zowel sociale als militaire aspecten zal bevatten, stellen we voor dat, wil je de strijd adequaat en voortvarender voorbereiden, de mensen in communes moeten leren leven en de vaardigheid moeten leren gewapende strijd te voeren. Dat is exact de reden waarom wij het als noodzakelijk zien dat we voor anarchisten in dit gebied een basis scheppen om naartoe te reizen en precies dat te doen.

Er zijn juist nu over de hele wereld veel groepen die hopen dat zij de praktijken van de revolutie in Rojava naar hun thuisland kunnen overbrengen. Wat voor raad zouden jullie deze groepen willen geven?

Ten eerste raad ik hen aan zich bewust te zijn van de plaatselijke omstandigheden en specifieke programma's te ontwikkelen – specifiek niet alleen voor de actuele maar ook de historische plaatselijke omstandigheden. Ten tweede, wil je de opgelegde vervreemding van zowel Staat als Kapitaal overwinnen, dan is het belangrijk een manier te vinden om met elkaar methoden van tijdsbesteding te ontwikkelen die waarachtig revolutionaire verhoudingen scheppen en in stand houden. De ervaring van het communale leven is een wezenlijk deel van het bestaan in Rojava en een sleutelfactor voor de vaardigheid van de mensen tot voortdurende opstand, om elkaar te verdedigen wanneer het nodig is. De mensen zorgen hier voor degenen om hen heen in een diepere betekenis dan het kapitalistische concept van dienst en wederdienst.

Om in westerse maatschappijen dit gevoel voor gemeenschappelijkheid opnieuw tot leven te roepen zullen we eerst onszelf en onze betrekkingen met elkaar revolutionair moeten maken. Je ontboezemingen op sociale media moeten worden gewist. Weg met ego's en eigenroem zonder grondslag. Deze opstellingen hebben niets uitgericht maar de beweging alleen maar laten stagneren. Breng jezelf terug naar het niveau van de mensen om je heen, begin de beweging en de strijd te zien als meer dan iets waarmee je je zelfrespect kunt opkrikken. Zolang dat nog niet is gebeurd zal de revolutie niet mogelijk zijn. Dus besteed je tijd met elkaar. Als je in het gedrag van je kameraden problemen ziet, spreek ze dan aan als groep die streeft naar elkaars verbetering als revolutionaire mensen, en zet ze niet publiekelijk voor schut op Facebook. Schep groepen die het mensen mogelijk maakt om in plaats van de staat elkaar weer te vertrouwen. Leer je buren en hun problemen kennen. Zie

jezelf niet als beter of als uitzondering op de rest van de mensen, want een werkelijke revolutie moet vanuit het volk oprijzen. Organiseer buurtvergaderingen, die ervoor zorgen dat er projecten worden ontwikkeld voor plaatselijke behoeften en stel je leven voor anderen in de waagschaal. Ontwikkel gedecentraliseerde verdedigingsmilities die met de staat en zijn lakeien (agenten, neonazi's et cetera) de oorlog kunnen aangaan. Kortom, in het Westen is dit de tijd waarin het anarchisme kan slagen of volledig mislukken en de weg die het op zal gaan ligt volledig in onze handen.

Wat zijn de beste manieren voor de mensen thuis om zich bij jullie missie aan te sluiten en jullie werk te ondersteunen?

Natuurlijk zou de beste manier voor anarchisten om zich bij onze missie en ons werk aan te sluiten zijn om naar naar Rojava te komen en zich direct bij onze strijd aan te sluiten. Maar we zijn er ons wel bewust van dat dit niet voor iedereen mogelijk is en we begrijpen dat er wegen nodig zijn om ons van ver te steunen. Een eenvoudige maar uiterst belangrijke manier om dat te doen zou zijn: het oprichten of je aansluiten bij een plaatselijke solidariteitsgroep voor Rojava en te helpen met het inzamelen voor militaire en medische hulpgoederen. Bloedverlies is hier doodsoorzaak nummer één en aan bloedstollende middelen zoals Celox hebben we helaas een tekort. Dat en het overal verspreiden van het bewustzijn dat er een revolutie gaande is en dat anarchisten daaraan meedoen zou ons veel helpen. En natuurlijk: doorgaan met het bevorderen van de anarchistische beweging in je eigen buurten en overal waar je bent schouder aan schouder meevechten met de onderdrukten zal ook de allesomvattende missie en het werk van het anarchisme voorthelpen.

Meer info

Dit artikel verscheen eerder op itsgoingdown.org.

Emma Goldman's desillusie

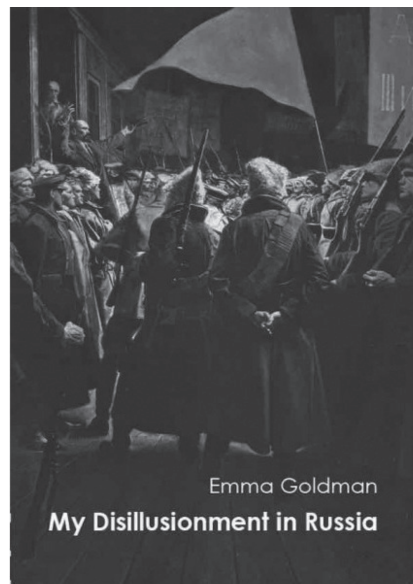
Een desillusie voor de Bolsjewieken, niet voor de Russische Revolutie

DOOR THOM HOLTERMAN

Emma Goldman (1869-1940), geboren in het Russische Rijk, is een anarchistische revolutionair die bekend staat om haar onbuigbare verzet tegen het autoritarisme en haar onverbiddelijke verdediging van de individuele vrijheid. Als textielarbeidster en autodidact emigreert ze op 17-jarige leeftijd naar de Verenigde Staten, waar ze geleidelijk een voortreffelijke spreekster en theoretica van een bloeiend anarchisme wordt. In 1919, nadat de toekomstige directeur van de FBI haar "één van de gevaarlijkste vrouwen in Amerika" had genoemd, wordt ze teruggestuurd naar Rusland. Ze zal dan vele artikelen schrijven voor de New York World over haar post-Oktoberrevolutie ervaringen. Die zullen worden gebundeld onder de welluidende titel *My Disillusionment in Russia.*

Om een libertaire blik te werpen op de Oktoberrevolutie ter gelegenheid van de honderdste verjaardag daarvan, heeft de Franstalige site Le Comptoir fragmenten uit het nawoord van dit boek opgenomen (een Franse vertaling voor het tijdschrift Ni patrie ni frontières in 2002). De sleutels die de anarchiste geeft om de 'mislukking' van de revolutie te begrijpen en om een revolutie op te bouwen zouden evenwel populair blijven. Ze hebben een echo die nog steeds sterk resoneert in hedendaagse oren, aldus Le Comptoir.

Het wil dat de Amerikaanse anarchist Robert Graham om dezelfde reden als die van *Le Comptoir,* op zijn site aandacht aan de genoemde tekst van Emma Goldman besteedt. Hij publiceerde al eerder in het Engels delen van het nawoord van Goldman, getiteld *My Further Disillution with Russia* (1924). Maar zoals Emma Goldman in een handgeschreven inscriptie van het boek opmerkte, zo vermeldt Robert Graham, was ze gedesillusioneerd in de bolsjewisten (tegenwoordig bekend als 'Marxistisch-Leninisten'), die de Revolutie hadden verstikt, maar niet in de Russische Revolutie, die met zo' n grote belofte was begonnen. Het item op zijn site laat Graham beginnen met Goldman's *Nawoord*. Daarin

refereert zij aan het marxistische dogma dat een socialistische revolutie alleen kan plaatsvinden in geavanceerde kapitalistische samenlevingen. Dit is een excuus geworden in Rusland voor de marxistische dictatuur, zoals de communisten die het Russische volk tot in de 20e eeuw hebben opgelegd. De communistische dictatuur in de Sovjet-Unie vertegenwoordigde niet zozeer een volgende fase in de historische ontwikkeling als wel een wreed proces van gedwongen industrialisatie. Dit creëerde een vorm van staatskapitalisme wat noch de weg naar socialisme noch naar communisme plaveide. Heden kan worden geobserveerd dat het wel het herstel van het kapitalisme na de ineenstorting van de Sovjet-Unie mogelijk maakte.

Hieronder enkele vertaalde tekstgedeelten uit het *Nawoord* van Emma Goldman over de theorie en praktijk van deze gang van zaken:

Marxisme versus de Russische Revolutie

Niet-bolsjewistische socialistische critici van de mislukking van de Russische revolutie beweren dat die revolutie in Rusland niet had kunnen slagen. De industriële omstandigheden in dat land hadden niet het noodzakelijke punt ervoor bereikt. Ze verwijzen naar Marx, die leerde dat een sociale revolutie alleen mogelijk is in landen met een hoogontwikkeld industrieel systeem en de daarmee gepaard gaande sociale tegenstellingen. Zij beweren dan ook dat de Russische revolutie geen sociale revolutie kon zijn en dat zij historisch gezien langs constitutionele, democratische lijnen moest evolueren, aangevuld met een groeiende industrie, om het land economisch te laten rijpen voor de fundamentele verandering.

Deze orthodoxe marxistische visie laat een belangrijke factor buiten beschouwing – een factor die wellicht belangrijker is voor de mogelijkheid en het succes van een sociale revolutie dan zelfs het industriële element. Dat is de psychologie van de massa's in een bepaalde periode. Waarom is er bijvoorbeeld geen sociale revolutie in de Verenigde Staten, Frankrijk of zelfs

Duitsland? Deze landen hebben toch zeker de industriële ontwikkeling bereikt die door Marx als het hoogtepunt is genoemd. De waarheid is dat industriële ontwikkeling en scherpe sociale tegenstellingen op zichzelf allerminst voldoende zijn om een nieuwe samenleving te baren of een maatschappelijke revolutie op gang te brengen. Het noodzakelijke sociale bewustzijn, de vereiste massapsychologie ontbreekt in landen als de Verenigde Staten en de andere genoemde landen. Dat verklaart waarom er daar geen sociale revolutie heeft plaatsgevonden.

In dit opzicht had Rusland een voordeel gerelateerd aan andere meer geïndustrialiseerde en 'beschaafde' landen. Het is waar, dat Rusland industrieel niet zo ver gevorderd was als haar westerse buren. Maar de Russische massapsychologie, geïnspireerd en geïntensiveerd door de Februari-Revolutie, rijpte zo snel dat de mensen binnen enkele maanden klaar waren voor ultra-revolutionaire slogans als 'Alle macht aan de raden' en 'Het land voor de boeren, de fabrieken voor de arbeiders'.

De betekenis van deze slogans mag niet worden onderschat. In grote mate geven ze uitdrukking aan de instinctieve en semi-bewuste wil van de mensen, dat ze nog steeds de volledige sociale, economische en industriële reorganisatie van Rusland nastreven. Welk land in Europa of Amerika is bereid om dergelijke revolutionaire motto's tot leven te brengen? In Rusland werden deze slogans in de maanden juni en juli 1917 echter populair en werden ze enthousiast en actief, in de vorm van directe actie, overgenomen door het merendeel van de industriële en agrarische bevolking van meer dan 150 miljoen mensen. Dat was voldoende bewijs van de 'rijpheid' van het Russische volk voor de sociale revolutie.

Wat de economische 'omstandigheid' in de marxistische zin betreft, mag niet worden vergeten dat Rusland bij uitstek een agrarisch land is. Marx's dictum veronderstelt de industrialisering van de boeren- en boerenbevolking in elke hoogontwikkelde samenleving, als een stap naar sociale geschiktheid voor revolutie. De gebeurtenissen in Rusland in 1917 toonden echter aan dat de revolutie dit proces van industrialisatie niet afwachtte en – wat nog belangrijker is – niet kon afwachten. De Russische boeren begonnen de eigenaren te onteigenen en de arbeiders namen de fabrieken in bezit zonder kennis te nemen van marxistische stellingen. Deze volksactie, op grond van haar eigen logica, leidde tot de sociale revolutie in Rusland, waardoor alle marxistische berekeningen werden verstoord. De psychologie van de Slaven bleek sterker dan sociaaldemocratische theorieën. […]

Revolutie en de bevolking

De sociale revolutie vond dus plaats in Rusland, ondanks de industriële achterstand van het land. Maar de revolutie maken was niet genoeg. Het was noodzakelijk dat het land vooruitgang zou boeken en verbreed worden, dat het zich zou ontwikkelen tot een economische en sociale wederopbouw. Die fase van de revolutie noopte tot een zo groot mogelijke inzet van persoonlijk initiatief en collectieve inspanning. De ontwikkeling en het succes van de Revolutie hingen af van de breedste uitoefening van het creatieve genie van het volk, van de medewerking van het intellectuele en manuele proletariaat. Het gemeenschappelijk belang is het leidmotief van alle revolutionaire inspanningen, vooral aan de constructieve kant. Deze geest van het wederzijdse doel en de solidariteit heeft Rusland in de eerste dagen van de oktober/novemberrevolutie met een machtige golf geteisterd. Inherent aan dat enthousiasme waren krachten die bergen konden verzetten als ze intelligent geleid werden door exclusieve aandacht voor het welzijn van de hele bevolking. Het medium voor een dergelijke effectieve ondersteuning was aanwezig: de arbeidsorganisaties en de coöperaties waarmee Rusland was bezaaid, welke een netwerk van bruggen vormde dat de stad en het land met elkaar verbond; de Sovjets (raden) die erin waren geslaagd in te spelen op de behoeften van het Russische volk; en ten slotte de intelligentsia, waarvan de tradities gedurende een eeuw de heroïsche toewijding aan de zaak van de Russische emancipatie tot uitdrukking brachten.

Maar zo'n ontwikkeling viel geenszins binnen het programma van de bolsjewisten. Gedurende enkele maanden na oktober hadden ze te lijden onder de krachten van het volk om zich te manifesteren, tegen de mensen die de Revolutie naar steeds bredere kanalen voerden. Zodra de Communistische Partij zich echter voldoende sterk in het zadel van de regering voelde zitten, begon zij de reikwijdte van de volksactiviteiten te beperken. Alle opvolgende daden van de bolsjewisten, al hun volgende beleid, beleidswijzigingen, compromissen en terugtrekkende bewegingen, hun methoden van onderdrukking en vervolging, hun terrorisme en de vernietiging van alle andere politieke opvattingen – allemaal waren het slechts middelen om een doel te bereiken: het behoud van de staatsmacht in handen van de communistische partij. Inderdaad, de bolsjewisten zelf (in Rusland) maakte er geen geheim van. De communistische partij is de voorhoede van het proletariaat en de dictatuur moet in haar handen zijn. Jammer genoeg hielden de bolsjewisten geen rekening met hun gastheer – zonder de boeren, die noch door de *razvyoriska*, noch de Tcheka, noch de massale slachtpartijen konden worden overtuigd om het bolsjewistische régime te steunen. De boeren werden de rots waarop de beste plannen en schema's van Lenin schipbreuk leden. Maar Lenin, een wendbare acrobaat, was bedreven in het besturen binnen de smalste marge. Het nieuwe economische beleid werd net op tijd ingevoerd om de ramp af te wenden, die het hele communistische bouwwerk langzaam maar zeker aan het slopen was.

WIJ ANARCHISTEN
WILLEN DE MENSEN NIET EMANCIPEREN
WIJ WILLEN DAT MENSEN
ZICHZELF EMANCIPEREN
- Errico Malatesta
ANARCHISME.NL / BRONNEN-THEORIE-GESCHEDENIS-TEKSTEN-ACHTERGROND
Advertentie

Vroege anarchisten in de Engelse revolutie

DOOR PETER STORM

De Engelse revolutie van de zeventiende eeuw ging gepaard met uitbarstingen van scherp radicalisme. Van bovenaf bezien ging het om een strijd tussen koning en parlement, tussen een aristocratische en een meer burgerlijke vorm van bestuur. Economisch gezien stond de partij van de koning voor een meer feodale orde, de partij van het parlement voor een opkomend kapitalisme. Aan de onderkant van de maatschappij ontstonden echter allerlei groepen op die elke vorm van klasseheerschappij en hiërarchie ter discussie stelden.

Het conflict tussen koning Karel I en het parlement ging over de inrichting van de kerk en belastingen. In de zestiende eeuw had de toenmalige koning de kerk losgemaakt van de katholieke kerk. Maar de vraag was, of die kerk ingericht moest worden zoals de katholieke kerk, met bijbehorende organisatievormen, rituelen, en bisschoppen aan het hoofd. Of moest die omgevormd worden tot een protestantse kerk, met bijbehorende opvattingen, praktijken en organisatievormen?

Na een kleine eeuw touwtrekken, kreeg het traditionele model de overhand. Koning Karel I bevorderde dit, tot voldoening van bisschoppen en aristocraten. Bredere groepen van grondbezitters en ondernemers zagen meer in een protestantse kerk en gingen in verzet. Dat verzet werd aangescherpt toen de koning belastingen door wilde drukken ten koste van die bredere groepen. Die zetten zich schrap tegen de machtsgreep van de koning en zijn kliek. Die burgerlijke groepen hadden het parlement als bolwerk en kwamen op voor wat zij zagen als traditionele rechten. In de jaren veertig van de zeventiende eeuw draaide dit op burgeroorlog uit.

Die burgeroorlog zeurde jaren door, zonder doorbraak van een van beide kanten. Aan parlementaire zijde leidde dit tot radicalisering. Een van de leiders van die zijde, Cromwell, zag dat er een ander soort leger nodig was, een leger dat “nieuw gemodelleerd” was; het zogenaamde *New Model Army*. Overtuigingskracht werd wezenlijk, overtuigingskracht die het leger ontleende aan het protestantse geloof. De strijd kreeg daarmee de trekken van een heilige oorlog, met de koning als Antichrist en het ‘volk’ als Gods Volk. In het leger waren radicale protestanten actief, met onderling uiteenlopende opvattingen. Omdat het erop of eronder was, stelde het leger zich ook open voor mensen uit de armere bevolkingsgroepen, mensen die het protestantse geloof vaak een eigen invulling gaven. Zo ontstond een leger vol van soldaten met radicale opvattingen, religieus verwoord maar met subversieve uitstraling.

Met dit leger won de parlementaire kant de strijd en Karel I werd begin 1649 onthoofd. Intussen was de parlementaire vleugel verdeeld geraakt. Generaals als Cromwell probeerden het radicalisme van soldaten in te tomen en streefden naar een compromis met de koning. Zij wilden het leger naar Ierland sturen voor verovering, betaalden geen achterstallige soldij uit, weigerden soldaten te vrijwaren voor vervolging wegens wat ze tijdens de burgeroorlog hadden gedaan en probeerden het leger om te vormen in een gewillig instrument, in plaats van het revolutionaire bolwerk dat het was. Soldaten pikten dat niet, kozen per regiment agitatoren en vormden een Legerraad met daarin per regiment gekozen afgevaardigden. Dit was daarmee geen *gewoon* leger meer.

Dat leger trok op naar Londen en verdreef gematigden uit het parlement. In beroemde discussies in het leger, de zogeheten *Putney Debates*, kwamen democratische opvattingen van het *New Model Army* tegenover de gematigd-parlementaire stroming van Cromwell en de zijnen te staan. De radicalen verloren de strijd. In het voorjaar van 1649 vonden muiterijen door radicale regimenten plaats. Die werden neergeslagen. Zoals je vaak in revoluties ziet, botste een radicale linkervleugel met een hoofdstroom die de revolutie in veilige, burgerlijke en uiteindelijk gezagsgetrouwe kanalen wilde houden.

Die radicale linkerzijde, hoe zag die er uit? In de jaren van het New Model Army, de Putney Debates en de muiterijen, deden met name *Levellers* van zich spreken. ‘To level’ betekent in het Engels ‘gelijkmaken’ of ‘nivelleren’. Het ging hier om radicale parlementaire democraten. De Levellers wilden een parlement, gekozen op basis van sterk uitgebreid kiesrecht, jaarlijks gekozen, met vertegenwoordigers die tussentijds door kiezers afgezet konden worden, gekozen officieren en volledige tolerantie voor alle geloofsrichtingen.

In 1649-1650 verscheen een nog radicalere stroming, de *True Levellers*, de Ware Nivelleerders. Inspiratiebron was Gerard Winstanley. Die vertelde van zijn visioen: ‘de aarde moest tot een gemeenschappelijke schat voor het levensonderhoud van iedereen gemaakt worden voor de hele mensheid.’ Grond diende gemeenschapsbezit te zijn. De officiële wet, de gevestigde kerk, privébezit dienden te verdwijnen. God was de Rede in het menselijk hart, geen oppermachtige vaderfiguur hoog in de hemel.

Een vrijwillig communisme in een maatschappij zonder opgelegd gezag was Winstanley's doel. Hij verbreidde zijn opvattingen in een reeks geschriften. Met medestanders nam hij braakliggend land in gebruik en vormde een soort commune. Zulke gemeenschappen kwamen in 1649-50 ook elders tot stand. Omdat zijn aanhangers de grond bewerkte en er dus in groeven, werden ze 'gravers' genoemd. Dus kennen we deze vroege anarchisten als *Diggers*.

Je had ook nog andere radicalen. Heel opvallend waren de *Ranters*. 'To rant' betekent tieren, bulderen, oreren. Tieren deden ze, tegen alle vormen van geestelijk en wereldlijk gezag. Hun idee was dat alles goddelijk was, dat God overal aanwezig was, in het hele universum, in alle verschijnselen. In deze opvatting bestond er dus geen zonde: wat als zondig gezien werd, was immers van Gods eigen hand. Met de opheffing van de scheiding tussen God en het universum was feitelijk elk hiërarchisch godsdienstig denken opgedoekt. Wie niet kon zondigen, was vrij.

Die vrijheid predikten Ranters niet alleen, ze brachten die ook in de praktijk. Ze vloekten zeer welbewust, ze hielden feesten met drank en met tabak, de marihuana van die tijd. Ze predikten de vrije liefde. Of die hetzelfde uitpakte voor vrouwen als voor mannen, mogen we betwijfelen. De consequenties van vrije seks waren, zeker in die tijd, niet gelijk verdeeld. Het doet aan de radicaliteit van het idee echter niets af.

Voor Ranters was de wereld, net als voor Diggers, van iedereen. Een van de bekende Ranters, Abiezer Coppe, zegde de machthebbers maar meteen de wacht aan:

"Jullie goud en zilver, al kun je dat niet zien, is verkankerd.
Het roest van jullie zilver, zeg ik, zal jullie vlees eten alsof het vuur was...
Heb ALLE DINGEN GEMEENSCHAPPELIJK, anders zal de pest van God alles verrotten en verteren wat jullie hebben"

voor politieke of militaire actie was Coppe niet. Hij zag vooral iets in het vrije, ongebreidelde leven zelf. Voor tactiek en strategie hoeven we de Ranters niet te raadplegen. Maar wat een geweldig vrijheidsvisioen!

Met de Diggers en de Ranters liep het uiteindelijk niet goed af. De Digger-gemeenschappen werden door pesterij en repressie gebroken. Winstanley bleef wel schrijven, maar zijn formuleringen werden gematigder en begonnen vormen van staatsgezag te accepteren. De Ranters werden belachelijk gemaakt en vervolgd. Maar iets van hun elan duikt op bij een andere stroming, de *Quakers*, die gaandeweg echter gezagsgetrouwer werden, naar buiten toe althans. Maar ook in hun visie van God als Innerlijk Licht zien we iets van het radicalisme van de Engelse Revolutie doorgloeien.

Bronnen: Christopher Hill, 'The World Turned Upside Down – Radical ideas during the English Revolution' (Londen 1972); Paul Z. Simons, 'A True Account of the New Model Army', beiden zijn te vinden via Libcom.org

Sint Precario en groeiende kloof tussen arm en rijk

De kloof tussen arm en rijk in de wereld kan alleen maar zo snel groeien omdat de rijken erin slagen de armen tegen elkaar uit te spelen. Hoe zou anders zo'n kleine minderheid (1%) zoveel macht kunnen uitoefenen over de rest (99%)?

In onze strijd tegen onrecht en misbruik speelt daarom de zoektocht naar eenheid een belangrijke rol. Belangrijker dan de vraag waarin migranten, vluchtelingen, geïllegaliseerden, studenten, ongediplomeerden, werkenden, werklozen, zwervers, zorgbehoevenden of onaangepasten van elkaar verschillen, is de vraag wat zij met elkaar gemeen hebben. Wat delen wij met elkaar? Wat we met elkaar gemeen hebben is dat wij niet delen in het grote winnen van de rijken. Wij hebben met elkaar gemeen dat we moeten vechten voor elke kans om het vandaag een beetje beter te krijgen. Wat we gemeen hebben is dat wij ons de luxe van toekomstplannen niet kunnen veroorloven. Dat wij dag in dag uit moeten zien te overleven. Dat niet alleen wij, maar ons hele bestaan kwetsbaar is. Dat wij elke dag op eieren moeten lopen om zonder extra problemen de dag van morgen halen. Dat ons hele bestaan precair is. Om al deze verschillende mensen, die om welke reden dan ook zo'n kwetsbaar leven leiden, met elkaar te kunnen verbinden, bedacht de activistische groep the Chainworkers[1] uit Milaan, in het katholieke Italië, een nieuwe heilige: Sint Precario.

Zijn heilige feestdag valt op 29 februari. Dan krijgt deze androgyne heilige een processie, waarin iedereen welkom is die door het kapitaal het kwetsbare bestaan krijgt opgedrongen. Natuurlijk is het verzinnen van een nieuwe heilige een ludieke actie. Maar wel één met een serieuze ondertoon. Want de groep precairen - de mensen met een kwetsbaar bestaan - groeit, en zij hebben veel moeite om elkaar te vinden en te zien. We moeten onze creativiteit durven te gebruiken om zichtbaar te maken wat wij met elkaar gemeen hebben. Dan kunnen we de overmacht van de 95% die net zoveel bezit als de resterende 5% , omzetten in een macht die de rijken overwint.

Wie wil kan deze wens kracht bijzetten met een schietgebed aan Sint Precario:

Oh Sint Precario;

Beschermer van ons allemaal, kwetsbaren van de aarde;

Geef ons betaald zwangerschapsverlof,
bescherm de winkelketenbedienden,
de call-center engelen,
en alle flexibele krachten die maar net overleven;

Geef ons vaderschapsverlof en pensioenopbouw,
inkomen en aanvullende voorwaarden en hoed ons voor het ontslag;

Sint Precario verdedig ons vanuit de

grond van het netwerk;

Bid voor ons tijdelijk- en kennis werkers,
en laat onze smeekbede ook van

toepassing zijn op alle anderen;

Gedenk degenen wiens contracten af gaan lopen die gemarteld worden door de heidense afgoden:

de vrije markt en flexibliteit;

Gedenk hen die in onzekerheid zwerven, zonder toekomst of huis,

zonder pensioen of waardigheid;

Geef hoop aan de arbeiders zonder papieren, en overlaad hen met vreugde en glorie tot het einde der tijden;

Amen

[1] Chainworkers - een referentie naar de 'chainworkgangs' uit de VS, groepen gevangenen die allemaal aan elkaar geketend waren en fysiek werk moesten verrrichten als het aanleggen van (spoor)wegen.

Stellingname tegen racisme;

Politici in Den Haag geven het verkeerde voorbeeld

De grootste 'verdienste' van Geert Wilders is dat hij met zijn racistische politiek het hele politieke landschap naar rechts heeft weten te schuiven. Wat vroeger als onacceptabel racisme werd veroordeeld, wordt nu voor 'gezond verstand' gehouden of simpelweg ontkent als racisme . In de Tweede Kamer wordt racisme niet alleen niet verworpen, het wordt (wellicht onbedoeld) zelfs aangemoedigd. Zo heeft Wilders tijdens een Kamerdebat op 1 november Minister Kajsa Ollongren van Binnenlandse Zaken en Staatssecretaris van Defensie Barbara Visser ervan beschuldigd de "schijn te hebben van een dubbele loyaliteit."

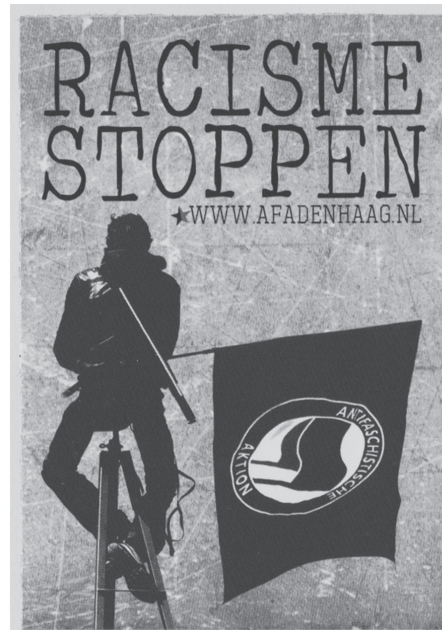
Ollongren heeft als tweede nationaliteit een Zweeds paspoort, Visser een Kroatisch. In plaats dat politici als Buma, Pechtold of Rutte de op racisme en xenofobie gebaseerde uitspraken verwerpen – de loyaliteit van de politici wordt immers in twijfel getrokken op basis van hun afkomst en niet op grond hun handelen – opperen zij dat Wilders "niet consequent is." Sinds wanneer is het de wens dat racisten *consequent* zijn?! Hitler was zeker consequent in zijn poging de Joden uit de maatschappij te wissen, laten we hopen dat Wilders dat niet is in zijn kruistocht tegen Moslims, Marokkanen en wie nog meer in ongenade moge vallen. De algehele verschuiving van het politieke landschap heeft ervoor gezorgd dat er een zekere mate van acceptatie en vanzelfsprekendheid is ontstaan van racistisch gedachtengoed, daar waar een duidelijke stellingname dit juist had kunnen isoleren en voorkomen. Nu zien we in plaats daarvan zogenaamde middenpartijen nationalistische voorstellen doen over het zingen van het Nederlandse volkslied op scholen en het introduceren van de Nederlandse vlag in de Tweede Kamer.

Tolerantie voor intolerantie

De omgang met racisme heeft, door de claim op 'het recht op de vrijheid van meningsuiting' door rechts, een rare wending gekregen. Het is alsof men door deze claim plots niet meer weet hoe om te gaan met racisme en het niet meer kan aanzien voor dat wat het is – een zogenaamde *'hot patato.'*

In Nijmegen hebben we dit gezien tijdens het protest *Nijmegen Against Hate*. Na de verkiezing van president Donald Trump in de Verenigde Staten was er een protest in verband met zijn racistische en intolerante (wereld)politiek. Trump heeft tijdens zijn verkiezingscampagne op grote schaal ingezet op de marginalisatie van minderheden en achtergestelden – van Moslims tot de zwarte gemeenschap, van homo's en transgenders tot vrouwen. Volgens de claim van rechts, zou je dit kunnen scharen onder een 'mening.' Een probleem aan dit soort 'meningen' is echter dat zij niet bij meningen blijven. Deze stellingname is namelijk niet alleen maar een mening, maar deze is ook verbonden aan een ambitie om de scheiding tussen mensen in praktijk te kunnen brengen. Precies *hierom* is het zo belangrijk om in een vroeg stadium al stelling te nemen tegen intolerantie, racisme en de discriminatie van mindereden. Die intentie tot het in de praktijk brengen van racistische of ander discriminerende ideeën is namelijk levensgevaarlijk voor mensen. Dit hebben we in de VS, Engeland, Duitsland en eveneens Nederland gezien. Op het moment dat er een verschuiving naar rechts plaatsvond in het politieke spectrum, ging dit gepaard met een golf van racistisch geweld. Racisten en fascisten voelen zich in dit klimaat eerder gelegitimeerd om over te gaan tot geweldaden.

Zo zijn in de VS het afgelopen jaar meerdere mensen vermoord, zoals Ricky Best en

Taliesin Namkai-Meche, die twee meisjes te hulp schoten toen zij in de trein in Portland door een racist werden aangevallen omdat één van hen een hoofddoek op had[1]; in Engeland is het aantal racistische incidenten sinds de stemming voor de BREXIT volgens officiële cijfers met 41% gestegen; na de groei van de PEGIDA-protesten in Duitsland werden daar, na de grote instroom en opvang van vluchtelingen in 2015, massaal (potentiele) asielzoekerscentra in de brand gestoken en aangevallen - in een jaar wel 300 locaties[2] – en waren er tot wel tien racistische geweldsincidenten per dag[3] in het land. Ook in Nederland hebben we de afgelopen jaren een sterkte stijging gezien van het aantal racistische incidenten. Het aantal incidenten met een extreemrechtse achtergrond is bijv. in 2015 ruimschoots verdubbeld tot 42. Niet ver van Nijmegen, in Pannerden, kreeg een Somalisch gezin een vuurwerkbom door de brievenbus waarbij door de explosie hun woning beschadigde. Volgens onderzoekers van het Verwey-Jonkers Instituut "[…] lijkt [het] erop dat veel van deze incidenten een relatie hebben met sterk gepolariseerde discussies in Nederland rond bijvoorbeeld Zwarte Piet en de Islam."[4] Dit gebeurt in een context van groeiende electorale winst van extreemrechtse partijen als de PVV of het Forum voor Democratie (FvD), een partij die zich meer en meer ontpopt tot een klassieke fascistische partij die vrouwvijandige, racistische en autoritaire ideeën tentoonspreidt.

De hierboven aangehaalde voorbeelden maken duidelijk dat tolerantie voor intolerantie helemaal geen goed idee is. De intentie achter de discriminerende opvattingen draagt een groot gevaar in zich voor het welzijn van mensen en daartegen moeten we stelling nemen voordat het kwaad is geschied.[5]

---

[1] https://itsgoingdown.org/antifascism-community-self-defense-fight-revolution/

[2] http://www.reuters.com/article/us-europe-migrants-germany-attacks/germany-records-300-attacks-on-asylum-shelters-so-far-this-year-idUSKCN0X21KE

[3] http://www.aljazeera.com/news/2017/02/attacks-day-refugees-shelters-2016-170226170920171.html

[4] https://www.ad.nl/binnenland/aantal-racistische-incidenten-flink-toegenomen~ad7b3e46/

[5] En dan heb ik het nog niet eens gehad over de kwetsende en stigmatiseren de uitwerkingen van racistische 'meningsuitingen'.

Schoonmaakproducten van VIO.ME

Binnenkort producten van een fabriek in zelfbeheer verkrijgbaar in Nederland

In de inBeweging hebben we al meermaals bericht over de bezette fabriek VIO.ME in Thessolaniki (Griekenland). Er is kort geleden een nieuw initiatief opgestaan dat producten van deze fabriek gaat importeren naar Nederland voor distributie – vergelijkbaar met de solidariteitsproducten van de Zapatista's uit Mexico.

De arbeiders van VIO.ME hadden sinds 2011 een fikse achterstallige loonuitbetaling. Om op te eisen wat hen toebehoorde en te voorkomen dat de bazen de machines uit hun fabriek konden verkopen en er met het geld vandoor zouden gaan, hebben zij de fabriek bezet. Deze hebben ze succesvol in handen weten te houden, en in 2013 hebben ze de productie in de fabriek herstart. Zo kunnen zij zichzelf nu voorzien van een inkomen en dragen ze bij aan één van de belangrijker experimenten in arbeiderszelfbestuur in Europa. Inmiddels hebben zij de productie omgevormd van producten voor de bouw naar biologische huishoudelijke schoonmaakmiddelen.

Het initiatief voor de import van producten van VIO.ME volgt het voorbeeld van een aantal andere internationale solidariteitscomités, waaronder uit Duitsland. Door het initiatief is een selectie van dagelijkse producten gemaakt – denk bijvoorbeeld aan afwasmiddel, handzeep (tablet en vloeibaar), allesreiniger en wasmiddel (poeder en vloeibaar).

Waarom dit initiatief?

"Wij zijn dit initiatief niet gestart om er aan te verdienen. Sterker nog: we verdienen er niets aan. We doen het ook niet omdat we denken dat we met 'anders consumeren' het kapitalisme de doodsklap kunnen geven en alle problemen kunnen oplossen. In tegendeel, we weten dat er veel meer nodig is.

Maar we doen dit omdat we denken dat het juist het minste is dat we kunnen doen; de producten die we toch in het dagelijks leven gebruiken kopen van mensen die het zelf gemaakt hebben en daarvan moeten leven, en niet bij de supermarkt. In ruil steunen de arbeiders van VIOME ook de sociale strijd van anderen. Kwestie van wederzijdse solidariteit."

Meer informatie

Verkoop: viomeproducts@riseup.net
Meer info over VIO.ME: www.viome.org

het Fort van Sjakoo
international bookshop
boeken
tijdschriften
pamfletten
t-shirts
muziek
Radical literature for modern pirates
www.sjakoo.nl Jodenbreestraat 24 Amsterdam
Advertentie

What matters is not to know the world, but to change it
Frantz Fanon
2.Dh5 9 t/m 11 februari OT301 Amsterdam
workshops, lezingen, discussies op weg naar een solidaire en vrije wereld
Advertentie

Intersectionele Gevangenen-schrijfavond

DOOR ALLOLALIE

Met de huidige toenemende staatsrepressie worden steeds meer individuen onder twijfelachtige omstandigheden opgepakt en vastgezet. Steeds vaker worden mensen vastgezet omdat zij een verondersteld 'gevaar voor de openbare orde' zouden zijn, zoals dit ook in Frankrijk onder de steeds weer verlengde noodtoestand gebeurt.

Terwijl de ogen momenteel vooral gericht zijn op noodverordeningen en inlichtingenwetten, dreigen we de toename van een klassieke vorm van repressie over het hoofd te zien.

Onder een hevige angstpropaganda worden mensen die niet *'normaal doen'* steeds vaker onderworpen aan autoritaire pesterijen: buitenwettelijke aanhouding door politie onder het mom van 'verward' zijn,' vaak opgevolgd door gijzeling in een politiecel of een zogenaamd minder repressieve 'opvang verwarde personen' waar ook gewoon de cel op ze wacht.

Toegenomen repressieve aanpak van mensen die 'verward' worden genoemd, heeft ook directere implicaties voor activisten. Zo heeft de politie in 2014 een geweldloze demonstrant opgepakt en uren vastgehouden onder het mom dat hij 'verward' zou zijn. De opportunistische aard van deze vasthouding bleek uit het feit dat de man zelfs nog uren werd vastgehouden nadat de opgetrommelde ggz-arts had verklaard dat hij niet 'verward' noch gevaarlijk was. Dit soort voorbeelden van 'verwarde personen' halen blijkbaar de krant niet.

Over de afgelopen jaren zijn steeds meer mensen herhaaldelijk op deze manier door de politie bejegend, en we zien ook een steeds verdere stijging in het aantal gedwongen opnames. Ook psychiaters vechten dagelijks tegen een enorme politieke druk om mensen eerder gedwongen op te nemen – en velen lijken voor die druk te zwichten. Zij worden steeds vaker verzocht om zelfs de kleinste vormen van *disruptie* uit het straatbeeld te halen.

Vele mensen in het gedwongen kader van de GGZ zijn terecht boos en gefrustreerd over het systeem en zijn een keer door het lint gegaan, bijvoorbeeld omdat hun leven zowel stressvol als zinloos voelt in een maatschappij waarin mensen 'zonder marktwaarde' gedwongen zijn tot een bestaan in de marge. Mensen die geen ander kwaad hebben gedaan, zitten door een ongelukkige samenloop van omstandigheden soms maanden vast door een keer op straat te hebben geschreeuwd.

Omdat voor steeds meer groepen de wegen naar een betekenisvol bestaan worden geblokkeerd, zullen steeds meer mensen 'verward' op straat worden aangetroffen en aan deze repressie worden blootgesteld. Momenteel zijn het vooral de meest economisch uitgebuitte en anders onderdrukte groepen die 'verward' worden aangetroffen op straat en gedwongen worden opgenomen. In de kans om gedwongen opgenomen te worden, doorkruisen daarbij economische achterstelling en racisme elkaar sterk.

Vaak zijn degenen die in het gedwongen kader van de GGZ belanden, helemaal niet de gewelddadige mensen zoals de media ons wil doen geloven. Als zij al gewelddadig zijn, dan blijkt dat geweld vaak een directe reactie op de autoritaire repressie die op hen wordt afgevuurd.

"DWANG EN VRIJHEIDSBEROVING ZIJN ENORM STRESSVOL EN KUNNEN ZELFS LEIDEN TOT SUÏCIDALE GEDACHTEN, ZOALS ONDERZOEK AANTOONT"

Natuurlijk is het geen slechte zaak als mensen zorg krijgen, maar dwang is zo schadelijk dat dit het doel voorbijschiet – en bovendien immoreel. Ook relaties van zorg, tussen behandelaar en patiënt, zouden gebaseerd moeten zijn op principes als wederkerigheid en vrijwilligheid – en op elk moment ontbonden kunnen worden als één van de partijen dat wenst. Daardoor willen veel mensen aan wie gedwongen psychiatrische maatregelen worden opgelegd wel hulp en zorg, maar niet de huidige, schrale vorm die geboden wordt. Veel kritiek op de psychiatrie uit de jaren zeventig en tachtig gaat helaas vandaag de dag nog steeds op.

Dwang en vrijheidsberoving zijn enorm stressvol en kunnen zelfs leiden tot suïcidale gedachten, zoals onderzoek aantoont. Dwang impliceert machtsverhoudingen die intrinsiek giftig zijn. Er zijn ook mensen geïntimideerd, *getaserd*, mishandeld of op dubieuze wijze gestorven tijdens hun gedwongen opname. Vaak wordt de emotionele impact van dwangingrepen genegeerd en alleen al hierom bieden sommige individuen uit een initiatief als Spreekuur 89 emotionele steun.

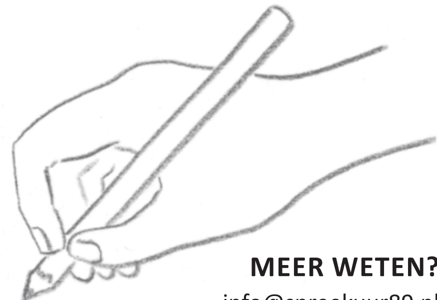
De gedwongen opname is al sinds het ontstaan van de moderne staat een centraal onderdeel van de huidige opgelegde orde. Mensen die deze orde bedreigen – die niet 'normaal doen' en niet binnen het systeem passen en zich daartegen verzetten – hebben het risico dat ze geconfronteerd worden met deze psychiatrische vorm van detentie. Naast het gevangeniswezen is ook de psychiatrie tegen wil en dank nog steeds een staatsmiddel om de bevolking gehoorzaam te houden.

Het gebruik van psychiatrische dwang neemt dan ook al sinds het begin van de moderne staat steeds periodiek toe zodra ongelijkheden stijgen en de confrontatie tussen autoritaire en anti-autoritaire neigingen intensiveert.

Laten we als kleine verzetsdaad daartegen een kaartje of brief sturen aan de psychiatrische gevangenen – net als aan directe politieke gevangenen - om deze functie van de gedwongen psychiatrie en gevangenissen te breken.

Op 24 januari 2018 werd er een gevangenenschrijfavond gehouden door Spreekuur 89 in *De Nieuwe Anita* (Frederik Hendrikstr. 111) in Amsterdam. Ditmaal werd er zowel naar politieke gevangenen geschreven als naar mensen in vreemdelingendetentie, maar ook aan individuen die tegen hun wil vastzitten in GGZ-instellingen. Ook deze individuen verdienen namelijk emotionele, solidaire steun.

Deze gevangenenschrijfavond werd georganiseerd door een groep individuen die zich Spreekuur 89 noemt. Dit is een niet-hiërarchisch maatschappelijk verbond dat zich hard maakt voor de vrijheid van groepen en haar individuele leden die in onze angstcultuur onderdrukt worden omdat zij als risico worden gezien. Onze specialisatie betreft de situatie van gepsychiatriseerde mensen.

MEER WETEN?

info@spreekuur89.nl
www.spreekuur89.nl
www.facebook.com/spreekuur89
06 838 609 05

In inBeweging #10 introduceren we voor het eerst de rubriek ingezonden brief. De hieronder te lezen tekst is een ingezonden stuk van een lezer en we hopen met deze nieuwe rubriek bij te dragen aan een dialoog tussen onze lezers.

Linkse strijd en dierenstrijd

Eenheid in bewustzijn…

Relatief veel linkse mensen zijn zich ervan bewust dat niet alleen mensen, maar ook (andere) dieren worden onderdrukt en in hun vrijheid beknot – en dus ook bevrijd moeten worden. Hoewel niet al deze mensen zich actief bezighouden met dierenrechtenactivisme, kiezen sommige van hen voor een veganistische leefstijl. Andersom zijn de meeste veganisten – in ieder geval zij die het uit politieke overwegingen zijn – links. Op een kleine minderheid rechtsradicalen na, die we goed in de gaten moeten houden, maken veganisten deel uit van burgerlijk links (GroenLinks, SP en vooral de Partij voor de Dieren) of buitenparlementair radicaal-links. Feminisme, antiracisme en zelfs anarchisme kunnen over het algemeen dan ook rekenen op de sympathie van *vegans*.

“VOOR HET LATEN SAMENGAAN VAN DIERENSTRIJD MET LINKSE STRIJD IS HET ENKEL NODIG DAT [...] ACTIVISTEN [...] ZICH BEWUST ZIJN VAN DE VERSCHILLENDE VORMEN DIE ONDERDRUKKING AANNEEMT.”

Het is niet verwonderlijk dat engagement voor linksradicale ideeën en die voor dierenbevrijding vaak hand in hand gaan. Mensen die zijn toegewijd aan vrijheid en gelijkheid, en tegen onderdrukking, zullen beducht zijn op discriminatie en onderdrukking, en die van dieren ook sneller herkennen. Het bewustzijn van menselijke onderdrukking leidt al snel tot het bewustzijn van de onderdrukking van dieren – en andersom.

…verdeeldheid in strijd?

Het mag op zijn minst opvallend genoemd worden dat tegenover deze eenheid in bewustzijn nauwelijks ook eenheid in strijd lijkt te staan. Linksradicaal activisme en dierenrechtenactivisme spelen zich grotendeels los van elkaar af: er zijn bijna geen acties of inspanningen die de bevrijding van mensen en die van (andere) dieren uitdrukkelijk aan elkaar koppelen. Ook theoretisch valt het combineren en samen optrekken van beide strijdterreinen tegen.

Hoe kan *antispeciësistisch* links deze verdeeldheid overwinnen? Dit is vooral een oproep tot discussie en debat, dus andere perspectieven en bijdragen zijn zeer welkom! Dat is juist waar het om gaat. Zowel theoretische als praktische vragen kunnen enkel worden opgelost door gezamenlijke discussie in onze beweging.

Wat is het probleem?

Tot nu toe heb ik de termen ‘dierenstrijd’ en ‘linkse strijd’ nog niet gedefinieerd. Vooral bij die laatste kan dat problemen opleveren, want waar gaat het nu precies over? Met ‘linkse strijd’ doel ik op de politieke strijdbeweging tegen sociale ongelijkheid en tegen het kapitalisme. Om links te zijn is het niet nodig om je actief met beide bezig te houden, of met alle sociale ongelijkheden. Een collectief dat actievoert tegen *blackface* hoeft niet ook te proberen slachtoffers van seksueel geweld te organiseren, zo lang het zich maar bewust is van het bestaan en de negatieve effecten van andere ongelijkheden en het kapitalisme.

Je zou nu kunnen denken dat er eigenlijk helemaal geen probleem is. Voor het laten samengaan van dierenstrijd met linkse strijd is het enkel nodig dat linkse activisten en dierenrechtenactivisten zich bewust zijn van de verschillende vormen die onderdrukking aanneemt. En hadden we niet eerder in dit stuk vastgesteld dat het precies dit bewustzijn is dat juist wél aanwezig is?

Dit is een mogelijk en ‘goed’ antwoord in die zin dat het de vraag oplost. Ik ben bang dat het in de praktijk echter niet zo makkelijk is. De overeenkomsten en overlappen bij bijvoorbeeld strijd tegen speciësisme en racisme zijn moeilijker aanwijsbaar dan bij strijd tegen racisme en kapitalisme. Dat heeft er zeker ook mee te maken dat de theorievorming over de samenhang tussen speciësisme en andere vormen van onderdrukking achterblijft.

Daarnaast ben ik bang dat deze, vooral intellectuele ‘eenheid’, voorbijgaat aan de schaal van het speciësisme. Geen enkele andere groep dan dieren wordt op zo’n grote schaal structureel gedood, met zo weinig maatschappelijk verzet. Het verwerken van dit inzicht in een gezamenlijke politieke visie waarmee we kunnen winnen, vergt meer dan het met de mond belijden van eenheid en solidariteit.

(De valkuil van?) solidariteit

Dat brengt me bij een volgende kwestie: solidariteit. Bij strijd vanuit een anarchistisch perspectief is het belangrijk om naast onderdrukte groepen te gaan staan en in solidariteit met hen te strijden voor hun bevrijding. Bij dieren gaat dit een stuk moeilijker. Het is moeilijk voor mensen om effectief met dieren te communiceren, laat staan dat zij ons theoretische perspectieven kunnen bieden op de richting en vorm die de bevrijdingsstrijd moeten aannemen.

Wellicht is het weinig praktisch om te proberen ‘naast dieren te staan’. We kunnen wél proberen naast de mensen te staan. Met dit in het achterhoofd doen we er goed aan om samen op te trekken met arbeiders in de dierindustrie, in het bijzonder in de slachthuizen. Zo blijft de beweging met beide benen op de grond staan, en zal ze de mogelijkheden voor het bundelen van krachten met andere groepen eerder ontdekken.

Hachelijk karwei

Zoals blijkt uit het bovenstaande is een serieuze theoretische en praktische kruisbestuiving tussen dierenbevrijdingsstrijd en linkse strijd een hachelijk karwei. Dat ligt deels aan de specifieke omstandigheden en kenmerken van het dierenvraagstuk, maar ook deels aan het feit dat op dit vlak weinig theorie en analyse zijn ontwikkeld.

Wie helpt de dieren, hun menselijke bondgenoten en de rest van de mensheid vooruit? Reacties zijn welkom!

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal

1. Niet uit te spreken afkorting van de nieuw opgezette anarchistische militie in de Democratische Federatie van Noord-Syrië.

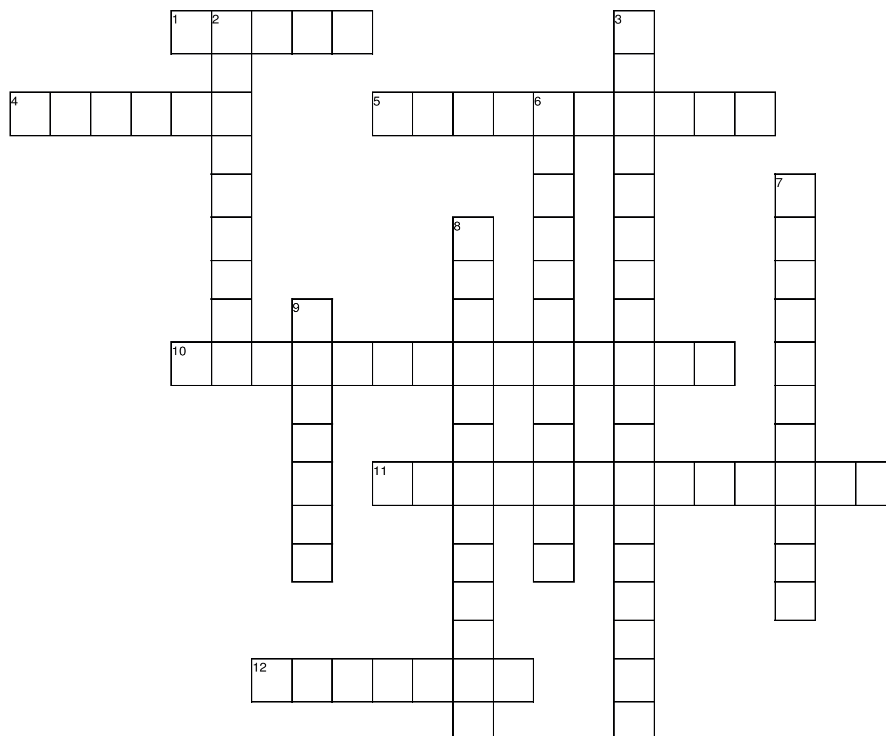
4. Het Russische woord voor 'raad'.

5. De naam van de kruistochten van de Katholieke kerk tegen o.a. vrouwen, ketters, anders- en ongelovigen.

10. Dit document is het zoveelste bewijs dat de rijkenzichzelf verrijken over de rug van de 'gewone' bevolking - de Nederlandse staat doet het hierin trouwens goed.

11. Hetgeen dat de VVD al jaren succesvol van boven naar beneden voert, en waar we als anarchisten het duel in aangaan.

12. Vroege anarchisten stonden er bekend om hun tirades tegen het kerkelijk en aardse gezag.

Verticaal

2. Eén van de meest prominente autonome centra van de stad Hamburg - het speelde een belangrijke rol tijdens het verzet tegen de G20-top in die stad.

3. Lobbyisten van de energiesector proberen nog altijd vol te houden dat dit proces niet gaande is of dat de mens hierin geen aandeel heeft.

6. Het onderwerpen van andere gebieden en volkeren met tot doel het vergroten en/of versterken van het eigen rijk.

7. De mens buiten of boven de dierenwereld plaatsen.

8. Bekend onder de titel 'Vertrouwen in de Toekomst' wist de Nederlandse elite met dit document hun arrogantie tentoon te spreiden.

9. Inheems volk in Zuid-Amerika waarmee Santiago Maldonado samen streed voor gerechtigheid.

'Caliban and the Witch'

Start van een nieuwe leesgroep

Wat hebben de heksen-terechtstellingen in Europa en de verovering van de Amerika's te doen met de geboorte van het kapitalisme? In het boek *Caliban and the Witch*, verteld Sylvia Fedirici over het proces van primitieve accumulatie vanuit een feministisch perspectief.

Primitieve accumulatie wordt gezien als de oorsprong van kapitaal en daarmee hoe klassenonderscheid is ontstaan tussen bezitters en niet-bezitters. Adam Smits lezing van hoe primitieve accumulatie ontstond, werd door onder andere Karl Marx verworpen als 'kinderachtig.' Smith stelde dit als een vredig proces voor, waarbij sommige werkers ijveriger waren dan anderen en geleidelijk aan rijkdom vergaarden. De andere minder ijverige werkenden achterlatend welke uiteindelijk lonen accepteerden voor hun werk. Deze lezing wordt ook door econoom David Harvey verworpen. Hij stelt dat primitieve accumulatie begon met "het afnemen van gemeenschappelijke gronden doormiddel van 'enclosure'[1], en het verdrijven van de bevolking om een landloos proletariaat[2] te creëren, dit veroverde land werd vervolgens vrijgegeven voor de geprivatiseerde mainstream van kapitaalvergaring." Dit is gepaard gegaan met geweld, oorlog, slavernij en kolonialisme.

In een wekelijkse leeskring, zal het boek van Fedirici gelezen en bediscussieerd worden. Op zaterdag **9 december** was de aftrap van de leeskring met een kennismaking. Iedereen is welkom je aan te sluiten bij een van de sessies. Via anarchistische bibliotheek de Zwarte Uil is er de mogelijkheid om het boek collectief aan te schaffen.

Opgeven kan via zwarteuil@riseup.net

[1] Enclosure: het insluiten van gemeenschappelijke gronden – de zogenaamde 'commons' – door grote landheren. Zij ontnamen daarmee de bestaansbasis weg van hele gemeenschappen in bijv. Groot Brittanië en dreven mensen van de landbouw de fabrieken in waarin zij plots afhankelijk waren geworden van een baas i.p.v. Dat zij zichzelf konden voorzien in hun bestaan.

[2] De bezitloze werkende bevolking die niets anders kan gebruiken om zich te voorzien in hun voortbestaan dan het verkopen van hun eigen arbeid – ook wel de werkende klasse.

Over Anarchistische Groep Nijmegen

Anarchistische Groep Nijmegen (AGN) is een revolutionaire anarchistische organisatie, opgericht in 2009. Wij hebben ons als groep georganiseerd omdat we de overtuiging delen dat een omwenteling van de huidige maatschappij en diens politiek noodzakelijk is.

Als AGN nemen we deel aan campagnes voor sociale, ecologische en economische gerechtigheid. Op deze manier werken wij aan de ontwikkeling en de verspreiding van anarchistische uitgangspunten als vrijheid en gelijkwaardigheid door middel van zelfbestuur, wederzijdse hulp en directe actie. Volgens ons is de actieve deelname in de strijd voor een rechtvaardigere en gelijkere samenleving de beste manier om anarchistische ideeën concreet en bekend te maken. Om deze reden zijn leden van onze groep dan ook actief op vele verschillende fronten: de strijd om het onderwijs, gezondheidszorg, arbeid, vrouwenstrijd, antiracisme en antifascisme, vluchtelingen- en gevangenenondersteuning.

Als onderdeel van onze grotere strijd tegen de onderdrukking door kapitalisme en staat, nemen we een scherpe positie in tegen opvattingen die ongelijkheid versterken en een vrije en gelijkwaardige samenleving in de weg staan.

We zijn zowel lokaal, landelijk als internationaal verbonden met verschillende andere anarchistische, antifascistische en maatschappelijke organisaties. We organiseren acties, demonstraties, informatie- en discussiebijeenkomsten, filmavonden, werken aan doorontwikkeling van de anarchistische theorie in de huidige actualiteit en geven met enige regelmaat onze krant inBeweging uit.

Voor een gedetailleerdere visie van de AGN verwijzen we door naar onze tekst *"Er is een alternatief."*

WIL JE ACTIEF WORDEN? OF BLIJF JE GRAAG OP DE HOOGTE VAN ONZE ACTIVITEITEN? NEEM DAN CONTACT MET ONS OP VIA AGN@RISEUP.NET

Post stuur je naar: Tweede Walstraat 21, 6511 LN, Nijmegen t.a.v. de AGN

Strip door Coleenillu op Instagram

Revolutionair Woordenboek

Intersectionaliteit:

in-ter-sec-tio-na-li-teit (bn.);

Van het Engelse intersection, vert. intersectie, kruispunt of snijvlak;

Sociale theorie waarbij aandacht wordt besteed aan de verschillende identiteiten die een persoon heeft (of juist niet heeft), die gezamenlijk van invloed zijn op de maatschappelijke positie van een persoon of bevolkingsgroep. Intersectionaliteit gaat er van uit dat discriminatie als seksisme, racisme, homo- of transfobie, van een handicap of iemands klassenpositie niet op zichzelf staan maar vaak gestapeld zijn. Zo kan een welgestelde vrouw bijvoorbeeld nog steeds beter af zijn dan een vrouw uit een armere klasse. De economische positie van de laatste kan mogelijk sterk van invloed zijn op de emancipatorische mogelijkheden die iemand heeft.

Conformisme:

con-for-mis-me (het; -isme);

"Sich fügen, heisst lügen" (vert. Je voegen, is jezelf verloochenen) stelde Erich Mühsam in een zeer toepasselijke uitspraak.

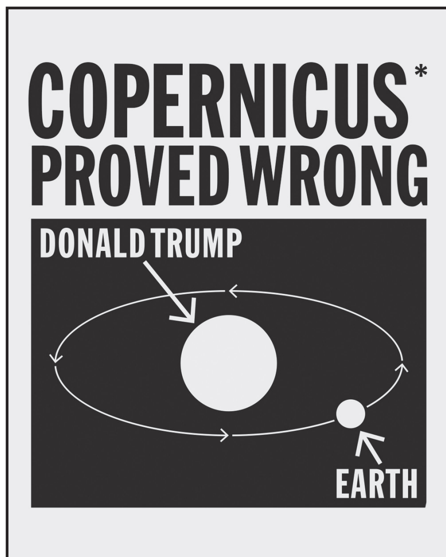
Je conformeren is je aanpassen aan de norm - daarmee worden je eigen opvattingen aan de kant geschoven om aan te sluiten bij de dominante opvatting.

Imperialisme:

im-pe-ri-a-lis-me (het; zn.);

Van het Latijnse imperium, vert. wereldrijk of opperheerschappij;

Imperialisme is het nastreven van een zo groot, machtig en welvarend mogelijk rijk - eigenlijk de doeleinden van elke natiestaat. Dit gaat over het algemeen gepaard met de ongebreidelde drang tot de uitbreiding buiten de eigen landsgrenzen en de onderwerping van andere gebieden en volkeren ten bate van het betreffende rijk. Hieruit voort komt ook het kolonialisme.

* Copernicus was degene die uitvond dat de aarde om de zon draaide, en niet de zon om de aarde.

HOUD VOOR NIEUWS EN ACTIVITEITEN ONZE WEBSITE IN DE GATEN

WWW.ANARCHISTISCHEGROEPNIJMEGEN.NL

Agenda

ANTIFASCISTISCHE CONFERENTIE

3 februari / Occii, Amstelveenseweg 134, Amsterdam / www.afanederland.org

AGN X MULAWAN: STOP THE WAR ON MIGRANTS!

9 februari / 20:30 / De Klinker, v. Broeckhuysenstraat 46, Nijmegen

2.DH5 FESTIVAL VOOR WERELDVERSLEUTELAARS

9-11 februari / donatie / OT301, Overtoom 301, Amsterdam / www.2dh5.nl

THE CIVIL SIDE OF THE ROJAVA REVOLUTION: A PRESENTATION BY RETURNING CIVIL VOLUNTEERS

12 februari / 20:00 / De Klinker, v. Broeckhuysenstraat 46, Nijmegen

LEZING OVER MARINUS VAN DER LUBBE (1909-1934) - COMMUNIST EN ANTIFASCIST

16 februari / De Vrijplaats, middelstegracht 36, Leiden / vrijplaatsleiden.nl

RECLAIM THE SEEDS

24 februari / Blue City, Maasboulevard 100, Rotterdam / reclaimtheseeds.nl

RECLAIM THE SEEDS

3 & 4 maart / Fruittuin van West, Tom Schreursweg 48, Amsterdam / reclaimtheseeds.nl

INTERNATIONALE VROUWENDAG

8 maart

VERZET TEGEN DE SLEEPNETWET

9 mrt. / 20:30 / De Klinker, v.Broeckhuysenstr. 46, Nijmegen -

REVOLUTIONAIRE 1STE MEI - DAG VAN DE ARBEIDERS

1 mei

PLEKKEN, GROEPEN, ORGANISATIES

Plekken

DE GROTE BROEK

De Onderbroek / poppodium, bar en disco / vrijdag kroegavond

De Klinker / woensdag soepcafé 18:30 / zaterdag dagcafé 12:00-16:30 / zaterdag & zondag eetcafé vanaf 18:00

Tweede Walstr. 21 / v. Broekhuysenstr. 46
www.grotebroek.nl

DE BIJSTAND

Kroeg / dagelijks geopend / 15:00-03:00

van Welderenstraat 104, Nijmegen
www.debijstand.nl

DE PLAK

Collectief eetcafé met een betrokken en eigenzinnig karakter / elke dag geopend vanaf 12:00

Bloemerstraat 90, Nijmegen
www.cafedeplak.nl

EXTRAPOOL;

Kunstscollectief, drukkerij, muziekzaal

Tweede Walstraat 5 en 23
www.extrapool.nl

STICHTING OVERAL

Kringloopwinkel, geeft subsidies weg aan goede doelen / woensdag & zaterdag van 14.00-17.00

Bredestraat 52, Nijmegen
www.overal.org

BASTA

Ideële kringloopwinkel / donderdag 14:00-17:00 en zaterdag 11:00-17:00

Begijnenstraat 34, Nijmegen
www.bastanijmegen.nl

MOTEL SPATIE

Autonoom cultuurcentrum / vrijdag vanaf 17:00

Hisveltplein 21, Arnhem

Groepen en organisaties

VRIJE BOND

Landelijke anarchistische organisatie met verschillende werkgroepen en magazine de Buiten de Orde

www.vrijebond.nl

DOORBRAAK

Landelijke linkse basisorganisatie

www.doorbraak.eu

ANARCHISTISCHE BIEB DE ZWARTE UIL

Bibliotheek met radicale literatuur voor die andere wereld waar je altijd al van droomde / elke zaterdag 12:00 - 17:30

MULAWAN

No-Border keukencollectief dat tweewekelijks soli-eetcafé organiseert in de Klinker.
Check www.grotebroek.nl voor meer info en openingstijden

STICHTING GAST

Steunpunt voor migranten en geïllegaliseerden in Nijmegen

www.stichtinggast.nl

STRAATMENSEN VOOR STRAATMENSEN

Kookgroep van voor en door de dak en thuislozen in Nijmegen.

www.straatmensen.nl

JUSTPEOPLE

Onafhankelijk collectief van vrijwilligers dat steun organiseerd voor mensen die als vluchteling naarNijmegen komen

www.justpeople.nl

BIJDRAGEN AAN INBEWEGING? MAIL ONS OP AGN@RISEUP.NET